

[Đồng Nhân] Muội Quang

Contents

[Đồng Nhân] Muội Quang	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7: Hoàn Chính Văn	14
8. Chương 8: Phiên Ngoại: Đánh Cuộc – 1	18
9. Chương 9: Phiên Ngoại: Đánh Cuộc – 2	21

[Đồng Nhân] Muội Quang

Giới thiệu

Editor: LX TeamThể loại: Đồng nhân Kiếm Tam (VLTK3), Đường Độc. H. Bọn Đường là một sát thủ trong một lần là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-nhan-muoi-quang>

1. Chương 1

Trong không gian màu đen tối tăm ẩn hiện một nhành hoa lan, thoang thoảng mùi hương ngọt ngào bên cánh mũi.

Đường Môn đưa tay, thanh âm một vật nặng ngã xuống đất cách đó không xa vang lên sắc lẹm, sau đó thế giới đều im lặng. Bên dưới mặt nạ trắng bạc lộ ra một nụ cười nhạt.

.....Rốt cuộc vẫn là ta thắng.

dm

Thiên Cơ Hạp – nổ, vũ khí của Đường Môn.

Hắn rất muốn ngửa mặt lên trời cười to, nhưng bỗng choáng váng đến hoa mắt vì trước đó mất máu quá nhiều, song hắn không đứng vững mà ngã ngồi trên mặt đất, ngực phập phồng thở từng ngụm khí. Lò xo của Thiên Cơ Hạp dường như bị sử dụng ở cường độ mạnh nên giữa đường nứt ra, văng sang một góc. Đưa tay lên trước mặt quơ quơ vài cái, vẫn là một màn tối đen. Hắn mờ mịt không biết làm sao.

Dùng đôi mắt này đổi lấy tự do... Có lẽ đáng giá...

Đường Môn rốt cuộc không gượng nổi, thiếp ngủ mất.

Cuối cùng của cuối cùng, chỉ cảm nhận được một làn hương thanh nhã đẹp đẽ.

Lần tiếp theo tỉnh dậy trong đầu Đường Môn có chút rối loạn. Đập vỡ bí ẩn che giấu tội ác tông môn, bị truy cùng giết tận. Mưa ám khí bay đầy trời, từng vệt sáng do ám tiễn và đạn được kéo dài như từng cái pháo hoa rực rỡ.

Hắn hơi mở mắt ra, cảm thấy chợt lạnh, chẳng lẽ thật sự là nhìn không thấy sao... Trên mặt trống trơn, mặt nạ bạc chẳng biết đâu mất. Làn da tinh tế đã lâu không gặp ánh mặt trời cảm nhận được trong không khí có hơi ẩm ướt và ẩm áp.

“A, người tỉnh rồi? Tốt nhất là không nên cử động nha, người bị thương rất nặng đó.” Là một giọng nói trong trẻo của thiếu niên... Một giọng nói xa lạ.

Là y lấy mặt nạ của ta...? Trước tiên chưa biết hết tình huống hiện giờ, Đường Môn vẫn là giữ nguyên vẻ mặt âm trầm.

Một làn hương thanh nhã thoang thoảng theo âm thanh leng keng đến gần. Hình như là hương thơm mà trước khi hắn ngất xỉu đã ngửi thấy. Đường Môn chưa từng ngửi qua mùi hương này bao giờ, cái mà hắn quen thuộc chính là vị ngọt của huyết tinh mưa máu cùng mùi độc được trộn lẫn sát khí. Hắn nghĩ rằng, mùi hương này thơm tựa như hương hoa.

Bàn tay mát lạnh sờ trán hắn, hơi thở kia làm cho Đường Môn cảm thấy có chút say mê đến hoa mắt.

“Ừm, hạ sốt... A đúng rồi, ta gọi là Ngũ Độc, mới từ Nam Cương đến Trung Nguyên không bao lâu, khó được ra ngoài một lần nhưng trùng hợp lại gặp được người.” Ngũ khí có chút vui vẻ.

“.....Đa tạ cứu giúp” Đường Môn lung lay thân mình, tứ chi lại một trận đau nhức, run rẩy đứng lên.

Ngũ Độc vội vàng đỡ lấy hắn: “Ây da, người còn đang bị thương nha... Hơn nữa, mắt của người còn chưa chữa lành người muốn đi làm sao? Ừm, ta nghe nói nơi này giang hồ thực hiểm ác...”

Đường Môn hơi sững sốt một chút: “Người nói mắt của ta... Có thể chữa lành?”

“Đương nhiên rồi, ta học Bồ Thiên Quyết rất tốt đó! Trưởng lão thường xuyên khen ta nga, Độc Kinh đại ca cũng thường hay khen ngợi y thuật của ta!”. Ngũ Độc kiêu ngạo nói, trong lòng Đường Môn đột nhiên hiện ra hình tượng một tiểu ong mật bay bay. Khoé môi không nhịn được cong lên.

(trong game 5Đ Bồ Thiên là buff – trị liệu, còn Độc Kinh là damage – đánh nhau)

“.....Đường Môn”

“A?” Nghi hoặc chớp mắt mấy cái.

“.....Tên của ta”

“Đường Môn, Đường Môn... Tên thật kỳ quái a... Ta gọi người là A Đường được không? A Đường ~ A Đường ~”. Thiếu niên vui vẻ kêu tên hắn mấy lần, không biết rằng trong lòng cũng đã ngấm sâu một loại độc không thể lấy ra.

Độc tấn cả đời.

Ngũ Độc đắp chăn cho hắn: “Thân thể người còn yếu, không được để bị cảm lạnh. Người có đói bụng không? Ta đi lấy chút thức ăn tới”.

“.....Đa tạ”. Đường Môn mệt mỏi nhắm mắt, tựa như ngủ sâu. Ngũ Độc nhẹ nhàng khép cửa, trang sức bạc leng keng rung động cùng hương thơm nọ tan dần đi xa.

Từ đó trở đi chuỗi ngày vô cùng bình thản an nhàn trôi qua.

Lúc mặt trời mọc cũng không có gà gáy. Ngũ Độc nói, gà trống thường hay ăn trùng độc nên toàn bộ gà đều bị đuổi khỏi sơn cốc. Vì thế toàn bộ Giáo chúng đều không ăn thịt gà. (nghe như kì thị tụi gà vàng Tây Hồ =))))))))))

Đường Môn nghe đến đó, trên gương mặt lạnh lùng cứng nhắc dần hiện ra nét cười nhu hoà.

.....Thiếu niên này thật đúng là đáng yêu a.

Ngũ Độc vừa oán giận vừa vui vẻ nói, Độc Kinh đại ca mỗi lần bị y quấy rầy khi ngủ hay làm việc, đều phạt y thay gà trống báo giờ. Vì thế mỗi ngày khi ánh mặt trời đầu tiên vừa ló dạng, đều sẽ nghe thấy được tiếng sáo du dương lưu luyến vang lên, lượn lờ cả sơn cốc, thật lâu không tan.

Tiếng sáo nọ, có khi nhu hoà uyển chuyển giống như làn hương ngào ngạt, nhẹ nhàng và nồng cháy tràn vào lòng người, có khi lại âm vang kinh thiên, mang theo hào khí ngọc thạch câu phần, kiên quyết mạnh mẽ.

Ngũ Độc mỗi khi sáng sớm đều sẽ đẩy cửa phòng Đường Môn, tán đi khí bẩn, sau đó đỡ Đường Môn ngồi cạnh cửa sổ. Ánh mặt trời buổi sáng làm ấm và diệt vi khuẩn, bao phủ toàn bộ người mặt tái nhợt của hắn.

Y ngồi xuống. Thổi sáo.

“.....Rất êm tai”. Đường Môn đột nhiên nói.

Tiếng sáo dừng một giây, sau đó âm điệu càng rộn ràng hơn.

Đường Môn tự nhận mình là người khá trầm ổn ít nói, nghĩa là, mấy chuyện xấu hổ này rất ít khi xảy ra với hắn. Nhưng mà mỗi ngày đến giờ cơm, hắn lại thà rằng chịu mất mặt còn hơn là...

“A Đường A Đường, hôm nay thời tiết thật đẹp, sáng nay ta mới dậy sớm sắc thuốc, người uống nhiều chút, uống hết ta đưa người ra ngoài phơi nắng~”. Tiếng vang thanh thúy của trang sức bạc đến càng gần, hắn cảm thấy rùng mình.

Ngũ Độc không phát hiện mà vui vẻ nói: “Lần trước là người không chịu uống hết thuốc, lần này ta không cho đâu! Ta đã cho thêm mấy dược liệu quý hiếm, chắc chắn mùi vị lần này sẽ đỡ hơn lần trước”.

Lần trước... Đường Môn không tự chủ được nhớ lại, song lắc đầu buộc mình phải tỉnh táo, trong đầu hiện ra vô số ý nghĩ... Làm sao để tránh tai hoạ này...?

Giả vờ vết thương cũ tái phát? Có vẻ được. Nhưng mà xác định là sau đó sẽ có thật nhiều “thuốc bổ” đưa tới trước mặt hắn... Nghĩ tới đây không rét mà run.

Hay là nói khéo rằng không uống được? Nhưng mà tính tình Ngũ Độc vẫn là cố chấp, chắc chắn sẽ bắt mình khai nguyên nhân cho bằng được, nói không chừng còn có thể đoán lung tung cái gì. Mà nếu nói ra thì cảm giác sống không bằng chết đó thì... Đường Môn hơi nhú nhú mày.

Nghĩ đến trên mặt thiếu niên lộ vẻ quan tâm chăm sóc, còn muốn thưởng cho hắn sau khi uống thuốc. Nếu bị tạt một gáo nước lạnh, đôi mắt đen láy kia trở nên âm đạm... Trong lòng y chắc chắn sẽ rất khó chịu, nhưng lại miễn cưỡng tươi cười như chẳng có gì xảy ra.

Y cũng chỉ là một người bình thường, cũng là thiếu niên muốn được người ta khen ngợi mà thôi...

bạch từ quán

Đường Môn khẽ thở dài, nói: “Ừ”. Ngũ Độc hưng phấn bưng đến một bạch từ quán, mở nắp, khói trắng lượn lờ làm nổi bật nước thuốc màu tím, màu sắc nhạt nhạt uốn lượn đẹp như mộng. Mặc dù Đường Môn không nhìn thấy nhưng lại thầm nghi hoặc, rõ ràng là hương thanh nhã thơm ngát làm cho tâm tình người ta nhẹ nhõm, vì cái gì mà mùi vị khác xa như vậy...

Đường Môn cầm lấy muống, lại chậm chạp chưa dám động. Ngũ Độc dứt khoát giành lại muống, múc một chút đưa lên môi thử độ ấm, sau đó đưa tới bên môi Đường Môn: “Đừng mè nheo nữa, để ta dứt người, há miệng ra”.

Đường Môn hạ mắt, lông mi thoáng run rẩy, cuối cùng vẫn phải mở miệng ra. Thế mà không ngờ nước thuốc vào miệng lại không phải là hương vị kinh khủng trong trí nhớ kia. Hương thơm ngào ngạt, mùi vị nồng đậm rất khác biệt đọng lại trên môi, tựa như khiến tất cả nụ vị giác lên đầu lưỡi đều hưng phấn, làm người ta rất muốn nếm thêm một lần nữa.

“Ta... lần trước ta không biết khẩu vị của ngươi, rồi lại nghĩ có lẽ thực vật Nam Cương có mùi vị làm người rất khó nuốt...”. Ngũ Độc nhận thấy trên mặt Đường Môn là biểu cảm hết sức ngạc nhiên, chậm rãi nói, “Thật ra nhìn ngươi nhíu mày cố nuốt xuống, ta rất cảm động đó... Lần này ta có hỏi qua Độc Kinh đại ca, đến canh tư liền thức dậy sắc thuốc, ta đã bỏ rất nhiều dược liệu đó. A Đường, ngươi nếm thử chút xem, không nuốt nổi thì cũng đừng miễn cưỡng bản thân!”

Đường Môn ngẩn người, cúi đầu, giọng nói có hơi cảm động và bất đắc dĩ: “Ngươi nếm qua chưa?”

“Chưa, chưa đâu. Có phải rất khó uống hay không? Vậy, vậy đổ đi...”. Ngũ Độc ỉu xiu, vẫn là thất bại a... Im lặng đứng lên định thu dọn.

“Đưa muống cho ta”. Đường Môn trầm ổn nói. Ngũ Độc ngơ ngác đưa cho hắn.

Khuấy vài cái rồi múc một muống lên, đưa đến bên môi Ngũ Độc: “Há miệng”. Ngũ Độc vẫn hé môi như cũ, nuốt xuống một ngụm thuốc bổ Đường Môn dứt cho. Mùi vị cũng không tệ lắm a, hẳn là không khó nuốt cho lắm ha...? Y nghi hoặc nhìn nhìn Đường Môn.

Đường Môn một tay chống cằm, một tay đưa tới trước mặt Ngũ Độc, bên môi mang theo độ cong rất nhẹ, mái tóc dài buông xoã ánh màu vàng của tia nắng mặt trời, dáng vẻ anh tuấn ngày thường trông lạnh lùng khó gần bây giờ lại trở nên dịu dàng ôn hoà hẳn lên.

Tại sao lại biến thành tình huống như này? Vừa nãy... Rõ ràng là mình dứt hẳn uống thuốc mà sao bây giờ tình thế đổi ngược vậy?

Ngũ Độc vô thức liếm liếm môi, bỗng nhớ tới lúc nãy người kia đã dùng qua cái muống này rồi, trên mặt lập tức nóng lên.

Đường Môn nhìn thấy trên mặt Ngũ Độc xuất hiện mấy làn mây đỏ ửng, thầm cười: “Cùng nhau ăn đi”.

(chỗ này hẳn là Đường Môn chưa nhìn thấy mới đúng, chắc tác giả quên)

“Ta... Ta chưa đói bụng...”. Ngũ Độc lấp bắp nói rồi đẩy từ quán về phía Đường Môn, một loạt tiếng leng keng thanh thủy phát ra kéo dài tới cửa, chạy mất.

Lại xấu hổ... Đường Môn có chút khoái trá khuấy khuấy thuốc tím.

Ngũ Độc tựa vào cánh cửa, bối rối sờ sờ gương mặt nóng bừng của mình.

2. Chương 2

Trong không khí ẩm ướt sau cơn mưa đầu mùa, mùi thơm hoa cỏ cùng bùn đất làm người ta rất thoải mái.

Ngây người ở sơn cốc này cũng hơn nửa năm rồi. Từ lúc cuối thu cây cỏ xơ xác tiêu điều đến bây giờ cũng là cuối xuân chim oanh bay liệng, cuộc sống an nhàn dường như làm cho Đường Môn quên đi những ngày trước đây đánh nhau đổ máu thế nào.

Ngũ Độc kéo tay áo Đường Môn, hai người một trước một sau bước chậm ở đường hoa. Thỏ hoang màu xám nhanh nhẹn chạy lướt qua, xa xa là mấy con nai vừa trưởng thành có đôi mắt to đen ướt át, tò mò nhìn bọn họ đi qua.

Hoa đua nhau khoe sắc. Đa phần là thảo dược được gieo trồng, cũng có hoa dại thiên nhiên xen lẫn. Bức tranh trăm màu tươi đẹp ngát hương, đàn bướm lập lờ cùng ong mật bay lượn, đẹp không sao tả xiết.

Tuy rằng Đường Môn nhìn không được, nhưng nghe thấy giọng nói trong trẻo hưng phấn của Ngũ Độc, cảm giác được bước chân sôi nổi hào hứng của y, tâm trạng hẳn không kém được cũng vui vẻ hẳn lên.

“A Đường, người nghe chuyện tình ở Hoa Hải chưa?”. Đường Môn nhìn qua nơi phát ra giọng nói, hơi nghiêng đầu ý bảo hẳn đang lắng nghe.

“Ừm, đó là một câu chuyện tình rất đẹp đó”. Nghe nói, nằm giữa biển hoa kia, sẽ tìm thấy được chân tình của người. Duyên đến duyên đi, hoa nở hoa tàn. Khi nào Hoa Hải còn trăm hoa đua nở thì tình duyên của người sẽ không bao giờ phai tàn.

Ngũ Độc nhin không được nở nụ cười, im lặng đi vào biển hoa nọ.

Đường Môn lẳng lặng đứng đó, bỗng nhiên nhíu mi: “Đừng đi ra”. Khẽ nhắc chân, hẳn xác định một hướng rồi đi đến.

Sao lại muốn đi tới đây. Ngũ Độc nằm trên thảm hoa mềm mại, nghĩ thầm, “Người... Có thể tìm được ta sao?”

Trời xanh cao và xa, trong trẻo như không có thật. Trong lòng y dường như chờ đợi điều gì. Làn gió ẩm áp thổi qua khiến y dần buồn ngủ.

Thế nhưng kết quả sự chờ đợi của y không phải là người nọ, mà là một mùi máu tươi nồng đậm.

“.....Ngũ Độc, người đâu rồi”. Giọng nói của Đường Môn khàn khàn mang theo cảm giác suy yếu. Ngũ Độc hoảng sợ nhìn thấy vết máu trên người Đường Môn, sợi tóc tán loạn bay trong gió, vết thương trên vai trái khiến người kinh tâm động phách.

Dù hần trở về phòng, Ngũ Độc hạ quyết tâm cuối cùng.

“Đừng nhúc nhích.....”. Giọng nói trong trẻo kiên định của Ngũ Độc vang lên, Đường Môn nhận thấy một đôi tay mềm nhẹ đang nâng mặt mình. Ngón tay kia rất lạnh, lại tựa như đang run rẩy.

Y... Sợ hãi? Y đang sợ cái gì? Đường Môn có chút nghi hoặc đặt tay mình lên tay y, cầm lấy võ về trấn an. Người đang bị thương có thân nhiệt ấm nóng, được bàn tay ấy chạm vào khiến sự lạnh lẽo được giảm bớt, y cảm thấy thoải mái hơn hẳn.

Ngũ Độc miễn cưỡng cười, sau đó ý thức được người trước mặt cũng không thể nhìn thấy cái gì.

Vì người nam nhân này... Mà dùng đến Sinh Tử Cổ sao? Nếu trưởng lão mà biết chuyện này, nhất định sẽ nổi trận lôi đình đem mình quăng vào cái huyết động tối tăm đáng sợ đó vài tháng đi. Có thể chính mình sẽ nhận lấy sự đau đớn vì trùng cái cản trở.

(Sinh Tử Cổ là loại trùng khi hạ xuống người nào đó thì mình sẽ chịu mọi tổn thương của người ấy. Trong game thì cả 2 đều ở cùng 1 map mới có tác dụng.)

Nhưng ta không hối hận...

Lần đầu gặp hần, chỉ cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Lúc ấy tại một nơi đao kiếm vô tình, xác người đầm máu, dù hần đã trọng thương nhưng vẫn kiên cường một mình đứng đó, dưới ánh trời chiều, vết máu loang theo đường cong của chiếc mặt nạ trắng bạc chảy xuống, không một dấu vết. Trong đôi mắt sâu ấy không chút ánh sáng chiếu rọi nhưng vẫn toả ra khí chất tựa như đã khắc vào xương máu, kiêu ngạo và quật cường...

Ngũ Độc chưa từng biết đến thế gian lại có người như vậy.

Cho nên y cứu hần, xuất phát từ tâm tư đơn thuần. Khi đó y cũng không biết cái cảm giác trong lòng như có một con nhện hay bọ cạp nhẹ nhàng cào cào trên làn da đó là cảm giác gì.

“A Đường...”. Y thở sâu, dốc sức dùng nội lực đẩy ra Sinh Tử Cổ. Sau đó hé môi, trên đôi môi tái nhợt bỗng chảy ra một ngụm máu đỏ tươi

Ôm lấy gáy Đường Môn, song thân thể mềm dẻo đè ép lên trên, cúi sát vào nói: “Đừng cử động...”

Đường Môn chỉ cảm thấy một làn hương lạnh lẽo u ám xông vào mũi, sau đó thân thể lạnh như băng của ai đó áp sát vào, vốn là giọng nói trong trẻo của Ngũ Độc vô ý lộ ra chút mê hoặc quyến rũ, đoạn hần mới giật mình phát hiện ra bàn tay đã không tự chủ đặt lên thắt lưng thon gầy kia từ lúc nào.

Ngũ Độc nhắm mắt lại tự dâng lên đôi môi của chính mình. Đường Môn cảm nhận được một dòng nước ấm từ nơi thân mật tiếp xúc lan truyền đến tứ chi, tựa như chữa lành hết mọi vết thương trong cơ thể từ trước đến nay cùng với nội thương lần này.

Đầu lưỡi ẩm ướt mềm mại của Ngũ Độc xâm nhập vào trong miệng Đường Môn, vừa rụt rè vừa nhiệt tình nóng bỏng quần lấy lưỡi Đường Môn, khiêu khích liếm mút. Đường Môn cứng đờ, đưa tay đè gáy Ngũ Độc, kịch liệt đáp trả nụ hôn kia.

Thị lực dần được khôi phục, giữa ánh tím lấp lánh kia khuôn mặt Ngũ Độc dần dần hiện lên rõ ràng.

Trên gương mặt thanh tú xinh đẹp rịn mồ hôi, từng giọt theo hai má trắng nõn chậm rãi rơi xuống. Vài sợi tóc đen xoã trên trán quần lấy trang sức bạc buông rũ, lông mi Ngũ Độc rung động như cánh bướm muốn bay, gò má ửng đỏ vì trúng độc so với cô nương xinh đẹp nhất còn muốn động lòng người hơn. Tiếng rên rỉ từ sâu trong cổ họng tràn ra, bờ môi y đã trở nên lạnh lẽo, trong miệng lại như lửa nóng dây dưa không ngớt.

“.....Đủ rồi”. Đường Môn nhẹ đẩy Ngũ Độc ra. Ngũ Độc áp chế Sinh Tử Cổ, nội lực và thể lực sắp cạn kiệt làm cho y khó chịu. Ngã lên người Đường Môn há miệng thở dốc: “.....Người, mắt người...”

“Ta nhìn thấy rồi, Ngũ Độc”. Trong đôi mắt đậm màu xẹt qua chút ánh sáng —— thì ra không phải là ong mật nhỏ, mà là.....bướm nhỏ.

Ngũ Độc nghĩ, đôi mắt này so với ngôi sao trong đêm đen thật ra còn lóng lánh hơn... So với tưởng tượng của mình còn xinh đẹp hơn.

Đường Môn ôm thiếu niên mềm nhũn trong ngực mình, nhạy bén phát hiện rằng nhiệt độ cơ thể của Ngũ Độc giảm xuống rất nhanh.

“Ta, ưm... Ta không nghĩ tới trùng cái này lại phản phệ kịch liệt đến như vậy...”. Ngũ Độc run rẩy, kìm nén tiếng rên rỉ vì đau đớn, bất đắc dĩ nói: “Hình như ta... Có chút chịu không nổi...”

3. Chương 3

Đường Môn cau mày, thở dài: “.....Người, việc gì phải như vậy.....”

“Vì ta nguyện ý!”. Y quật cường nói, “Cho tới bây giờ chưa từng có người khiến ta làm như vậy!”

Đường Môn trầm mặt ôm chặt y: “.....Lạnh không?”.

“Ưm...” Giọng nói có hơi uỷ khuất run run. Đường Môn cởi quần áo ôm y vào lồng ngực rồi kéo hai cái chăn dày trên giường quần quanh hai người.

Nhiệt độ nhanh chóng lên cao, Ngũ Độc nhịn không được trườn lên lồng ngực vững chãi của Đường Môn, hơi cọ xát.

“A Đường... Ta lạnh lắm, thật khó chịu...”. Da thịt trần trụi chạm vào nhau, hơi thở nóng bỏng thổi trên đỉnh đầu lan tràn xuống khiến Ngũ Độc càng khát khao thêm sự nóng ấm. Y ngấn đầu mãnh liệt hôn Đường Môn, liếm cắn lung tung, xúc cảm nóng như lửa làm cho hai người hơi run rẩy.

Vì trị thương cho Đường Môn mà khiến y đau đớn, nhưng lúc hai người vừa trao đổi hơi thở cho nhau thì đau đớn dường như đã giảm bớt rất nhiều. Ngũ Độc dán chặt vào hắc khế rên, càng muốn thêm sự thoải mái này.

“Ngũ Độc, đừng như vậy.” Đường Môn hơi nghiêng mặt tránh, cố gắng làm cho mình bình tĩnh lại. Trong đôi mắt tím của Ngũ Độc phủ đầy sự mê hoặc quyến rũ: “A Đường, xin người... Ôm ta được không?”.

Sâu thẳm trong mắt Đường Môn phản chiếu hình ảnh ngược của khuôn mặt Ngũ Độc, cuồng dại, khát khao và say đắm. Hắc rũ mi: “Hiện giờ người đang mê loạn, lời này coi như ta không nghe thấy, đừng nhắc lại”.

Ngũ Độc kiên quyết lắc đầu: “Ta bây giờ rất tỉnh táo! A Đường, muốn ở bên người mình thích có gì không đúng?”

Thích... Thích... Thích.

Thì ra là thích. Đường Môn nghĩ. Cảm giác hương thơm khiến người ta tim đập nhanh, trang sức bạc leng keng cùng tiếng sáo du dương, tiếng cười trong trẻo của thiếu niên nọ... Cả khi đau đớn nhưng vẫn mỉm cười, đều chỉ vì muốn ta vui vẻ.

..... Tất cả ta đều yêu.

Nhưng không thể. Đây không phải thứ tình yêu mà Ngũ Độc nên có.

Ta chỉ là người có thể sống trong bóng đêm. Dù cho thời gian nửa năm nay cùng người có đẹp đến mấy nhưng chung quy vẫn phải quay về.

Đường Môn chậm rãi lắc đầu, sau một lúc lâu, nói: “Xin lỗi. Ngày mai ta phải đi rồi”.

Nước mắt từ đôi mắt tím kia theo hai má chảy xuống: “Ta... Ta thích người như vậy... Nhưng người một chút cũng không quan tâm sao... Cho dù là ta nguyện ý cứu người, nhưng tóm lại là người vẫn thiếu ta ân tình! Bây giờ, người phải trả cho ta...”

“Một lần thôi, từ nay về sau chúng ta...”

Đường Môn thâm cười khổ kiềm chế dục vọng bản thân, không ngăn cản người kia nói tiếp.

“Xem nhau như...”

Đôi mắt Ngũ Độc mở ra, ánh lên sắc tím đậm. Nỗi đau tuyệt vọng như cắt vào tim gan....

“...Người xa lạ”

Thì ra... Tim lại đau như vậy... So với nỗi đau của trùng độc cắn trả còn sâu hơn ngàn vạn lần...

“.....Được”. Cố gắng nói ra được một chữ, Đường Môn cũng cảm thấy mệt mỏi.

Ngũ Độc cười ra tiếng, mang theo sự lạnh lẽo vì bị bức đến đường cùng, vươn người hôn hân: “A Đường, ta mặc kệ quá khứ hay tương lai như thế nào, chỉ cần hiện tại, bây giờ, người có thể giả vờ yêu ta không?”

Biết là không thể như vậy nhưng ta cũng thực ích kỷ, dù gì cũng chỉ có lần này, thôi thì theo trái tim đi. Đường Môn nghĩ thế. Rồi hân xoay người đè lên Ngũ Độc, điên cuồng thô bạo mang chút tuyệt vọng kéo dài nụ hôn sâu.

Đầu lưỡi thô ráp mạnh mẽ liếm mút từng chỗ trong khoang miệng non mềm của thiếu niên, ma sát ra từng đợt run rẩy kì diệu. Cổ họng mỏng manh của Ngũ Độc tràn ra tiếng thở dốc rên rỉ khó nhận, thân thể lạnh như băng khát khao càng nhiều sự ấm áp.

“Ừm...”. Rời khỏi đôi môi tựa cánh hoa, môi cả hai đều sưng đỏ, hé miệng thở hổn hển. Đường Môn khắc sâu hình ảnh thiếu niên dưới thân, khuôn mặt của y, biểu cảm của y, đôi mi khẽ run như cánh bướm của y, hai má đỏ bừng của y, trên trán rịn mồ hôi đầy phong tình của y, trang sức bạc trên người y, hương thơm trong trẻo trên cơ thể y... Rất muốn khắc sâu y trong lòng, cả đời, vĩnh viễn.

Nụ hôn ẩm ướt lan dần xuống, Đường Môn dịu dàng vuốt ve mặt Ngũ Độc, đồng thời hung hăng gặm cắn cái cổ tinh tế ngây ngô.

Đau, hình như chảy máu a... Không hiểu sao Ngũ Độc bỗng nhận thấy sự nguy hiểm. Thấy được thiếu niên có hơi khấn trương, Đường Môn nâng mắt, mang theo chút trêu đùa thần nhiên đặt môi xuống động mạch cổ đang có nhịp đập: “... Đừng nhúc nhích”. Tay trái từ sau gáy nhẹ nhàng xoa tới trước ngực, khe khẽ như lông chim trêu đùa hạt đậu nhỏ tươi màu.

“A... Đây, cảm giác thật kì lạ... Đừng chạm vào!”. Đường Môn vừa chạm vào thì Ngũ Độc hoảng sợ giãy ra lui về sau, đôi mắt tím đậm trợn to tỏ ý kháng cự không muốn.

“Đừng nhúc nhích”. Đường Môn hơi hơi nheo mắt, mạnh mẽ hôn xuống xương quai xanh tinh tế của y tạo ra dấu hôn xanh xanh tím tím hình con bướm, sau đó cúi đầu ngậm lấy núm vú đáng yêu nọ, liếm mút day nhẹ khiến nó cứng rắn đỏ bừng. Đầu lưỡi ẩm muối đảo qua, Ngũ Độc cảm giác toàn thân đều mềm nhũn, chỉ có thể run rẩy thở dốc, giọng nói trong trẻo giờ trở nên khàn khàn ngọt ngào mị hoặc.

Thân thể Ngũ Độc giờ đây đã ứng hồng toàn bộ trông rất quyến rũ, y cảm thấy được sự khô nóng chậm rãi bốc lên, lửa dục đánh sâu vào lý trí. Lúc đó thấy được trong lòng đều đắng chát, y muốn điên rồi. Khát vọng... Sợ hãi... Vừa muốn tất cả quay trở về ban đầu, lại sợ thời khắc phải chấm dứt...

Hạ quyết tâm, Ngũ Độc trấn tĩnh lại kéo bàn tay Đường Môn đặt lên ngực mình, thân thể mềm mại vịn vào thức giục đối phương âu yếm càng nhiều: “A Đường, A Đường...”

Trong giọng nói mang theo vài phần khẩn cầu cùng nước mắt, đưa tay ôm cổ người kia để hai thân thể càng kết hợp chặt chẽ.

Tựa như trên thế gian chỉ còn lại giọt nước mắt hoà quyện cùng hương khí ngọt ngào này. Nhìn thấy mị thái say đắm của Ngũ Độc, Đường Môn cảm giác bộ phận nơi hai người tiếp xúc nháy mắt lan tràn đến xúc cảm làm người ta xấu hổ đến run rẩy, tất cả tình cảm và dục niệm đều hoá thành dòng nhiệt nóng bỏng chảy xuống dưới khiến hạ thân hần trưởng đau không thôi.

Điên cuồng hôn khắp thân thể Ngũ Độc, tàn sát bừa bãi một chỗ cũng không chừa, gặm cắn thật sâu trên làn da tạo ra dấu răng nhột nhột.

Da thịt nọ thoáng run rẩy, đau đớn cùng khoái cảm hoà quyện tựa như ma túy. Mồ hôi từng giọt rơi xuống khiến làn da ứng hồng hơi hơi ẩm ướt. Đường Môn dịu dàng liếm đi mồ hôi, trong miệng tràn ngập mùi vị mặn mặn, lại càng dẫn cháy lửa dục của hắn.

Đôi mắt đậm màu âm trầm, thẳng một đường xẹt qua bụng Ngũ Độc ngậm vào hạ thể đứng thẳng của y, cũng không bận tâm thiếu niên ngây ngô như thế nào chịu được sự an ủi mãnh liệt như vũ bão, đầu lưỡi ma sát lỗ nhỏ trên đỉnh, mút mát phun ra nuốt vào.

“Ưm a...! Rất, ưm... Chậm, chậm một chút...” Thoáng chốc Ngũ Độc cất cao tiếng rên, cũng không che giấu, ngâm nga kéo dài khiến lòng người lay động.

Hơi thở nóng bỏng của Đường Môn lượn lờ ở nơi đó của y, khoái cảm từ khoang miệng ầm áp tinh tế làm cho thân thể thiếu niên căng ra, lại vừa nhiệt tình đưa đưa mời gọi. Tiếng thở dốc kiêu diễm triền miên không dứt, cuối cùng Ngũ Độc lần đầu tiên đạt tới đỉnh mà bắn ra.

Mềm nhũn vô lực nằm trong lòng Đường Môn, Ngũ Độc vẫn thất thần như cũ, khoé đuôi lông mày tràn ngập xuân tình, đôi mắt phủ đầy sương mù lấp lánh ánh tím trong suốt. Đường Môn thở sâu, ngón tay còn dính chút chất lỏng trắng đục nhẹ nhàng thâm nhập vào nhụy hoa đang khép chặt.

“A...”. Hậu huyệt chưa từng bị khai mở chặt chẽ khiến người ta điên cuồng, Đường Môn có hơi không chịu được tăng nhanh tốc độ mở rộng. Trong lòng Ngũ Độc biết kết cục của hai người sắp đến, nỗi đau như khoét sâu vào tim, nhưng vẫn là cố gắng thả lỏng thân thể.

“Đủ rồi, đủ rồi... Sớm chấm dứt, sẽ không bị nổi đau dày vò nữa...”. Y thì thào nói, sau đó dứt khoát xoay người đè lên Đường Môn, nâng dục vọng cứng rắn của hắn chậm rãi ngồi xuống.

Đau. Rất đau. Nhưng so ra còn không đau bằng trái tim đang co rút này. Muốn nó dừng lại muốn nó dừng lại.....!

Đường Môn ngừng đầu gặm cắn cái gáy mềm mại, hạ thân liên tục va chạm.

“A Đường... Oa, A Đường...”. Một tiếng gọi tên hắn, Ngũ Độc nhắm mắt lại, gắt gao siết chặt lấy hắn. Thân thể như bị xé làm hai nửa, nhiệt độ tăng cao muốn hoà tan y. Vách ruột bị vô số lần cọ xát, khoái cảm đánh vào thần kinh lan tràn đến toàn thân, Ngũ Độc run rẩy co rút hậu huyệt, sau đó bị ma sát thành dòng nhiệt nóng bỏng mà lên đỉnh lần thứ hai.

Đừng kết thúc mà, đừng mà... Thân thể sớm đã tê dại, mệt mỏi vô lực nhưng vẫn là đòi hỏi dây dưa thêm một lần nữa.

Tất nhiên là một đêm điên loạn đảo phượng.

4. Chương 4

Lúc Đường Môn tỉnh lại thì bên cạnh không còn ai.

Không khí trong phòng vẫn tràn ngập mùi vị tình dục ám muội. Chiếc giường bừa bộn nhắc nhở hắn đêm qua đã điên cuồng như thế nào.

Sắc trời còn tối.

Đường Môn lẳng lặng đứng giữa phòng. Thì ra đây là nơi mà hắn đã sống vài tháng nay. Trên bàn đặt cạnh cửa sổ, vật gì đó sáng bóng ánh lên màu kim loại lạnh như băng.

Đó là... Mặt nạ bạc của hắn. Đưa tay cầm lấy, nhẹ nhàng đeo lên mặt. Da mặt và không khí lại một lần nữa bị ngăn cách, cảm giác hít thở không thông đè nặng ngực hắn, khiến hắn nhận thấy từng đợt chua xót và đau đớn dâng lên.

Móng tay cắm vào thật sâu trong lòng bàn tay, khoé môi khê cong, hắn nở một cười châm biếm mà kiêu ngạo.

Đường Môn trước kia dường như đã trở lại.

Khi hắn bước ra khỏi phòng cũng là lúc ánh nắng đầu tiên đã phủ trên những bông hoa nở rộ. Nheo mắt. Con người sống trong bóng tối vĩnh viễn không thể lưu lại tia sáng cho riêng mình, lại có tư cách gì khát khao...?

Ngay cả đoạn thời gian trước đây cũng không khiến hắn cảm thụ được ánh sáng thật sự. Những ngày qua ở bên Ngũ Độc hắn sẽ không quên, nhưng hắn cũng không muốn hoài niệm lại. Đã nếm qua mùi vị ngọt ngào sẽ khiến người ta cảm thấy vẫn chưa đủ, tham lam là đức tính của con người, hắn cũng chỉ là người bình thường đương nhiên sẽ không chống lại được.

Từ xa truyền tới tiếng sáo quen thuộc. Quay lại nhìn, thiếu niên lẻ loi đứng một mình dưới ánh nắng mặt trời, thân hình thon gầy vẫn đứng đó thẳng tắp, tựa như muốn tan rã thành một mảnh vàng óng ánh.

Đường Môn nhin không được ngẩng xem cảm xúc trên mặt y như thế nào. Là đau khổ bi thương? Còn đôi mắt trong suốt sáng ngời kia, vĩnh viễn đừng bao giờ ánh lên màu tro tàn xám xịt.

Song Ngũ Độc lặng im xoay người, trên mặt là nụ cười ôn hoà điềm đạm. Đường Môn nhận ra rằng đây mới là lần đầu tiên thật sự nhìn y.

Trang sức bạc hoà cùng y phục màu tím có điểm các hoa văn thần bí bao lấy thân thể trông gầy nhưng rắn chắc kiên mỹ. Trên vành tai có đeo khuyên bạc như mảnh trăng nhẹ nhàng lay động, trang sức trên trán càng tôn lên đôi mắt lấp lánh xinh đẹp vô cùng. Gương mặt thanh tú nhu hoà lại ẩn hiện vài phần mỗi mệ. Phiến môi thoỉ sáo có chút tái nhợt, ngón tay thon dài trắng nõn.

Một đàn bướm màu tím nhẹ nhàng bay múa, hai cánh rung động như làn nước khê vung vẩy từng hạt phấn hoa, khung cảnh sáng lấp lánh đẹp như mộng.

Đường Môn dường như bị kinh ngạc mà trừng mắt.

.....Không được, tuyệt đối không được khắc ghi bóng dáng của y!

Đường Môn hít sâu một cái rồi vội vã chạy ra ngoài, giống như chạy trốn chết.

Ngũ Độc dừng tiếng sáo, nhìn bóng lưng hắn thật lâu rồi đưa tay làm một động tác như người con gái tiễn người yêu đi xa, đó là tập tục của quê hương, cuối cùng cong cong khoé môi, khê nói “Bình an nhé”.

Nhưng mà người y mòn mỏi chờ đợi, vĩnh viễn sẽ không quay về.

(mấy năm về sau)

Nam nhân vì cơn đau đớn dữ dội mà tỉnh lại.

“Giáo chủ! Tên Hạo Khí Minh kia đã tỉnh!”. Hừ, thì ra là rơi vào doanh địa Ác Nhân Cốc. Đường Môn cười lạnh.

“Nga? Dẫn tới”. Giọng nói khàn khàn lãnh lẽo, âm đuôi còn kéo dài mang theo sự quyến rũ ma mị đến tận xương tủy.

“Vâng! Giáo chủ!”. Mấy tên đệ tử áp giải Đường Môn đẩy hẳn quỳ xuống điện. Trên vị trí cao nhất là một nam tử y phục màu tím đeo nhiều trang sức bạc phức tạp đang nghiêng nghiêng dựa trên ghế, y dường như không để ý Đường Môn cho lắm, tay trái mềm mại không xương vươn ra, phía trên là linh xà màu trắng uốn éo quần quanh.

Hương thơm lạnh lẽo u ám này thật quen thuộc, bất chợt con người Đường Môn co rút lại. Sợi tóc loà xoà phủ trên mặt hắt làm lộ ra biểu tình kinh hoàng hiếm thấy: “... Ngũ Độc...?”

Ngũ Độc nghiêng đầu, đứng dậy chậm rãi bước xuống bậc thang. Vẫn là gương mặt thanh tú ấy nhưng đã mất đi nét trẻ con thời thiếu niên, đôi môi hoa đào hơi hé mở cùng mắt phượng hẹp dài nhắm chặt, đôi mày cong cong xinh đẹp khiến y thêm vài phần yêu nghiệt mị hoặc.

“Ừm, để ta nhớ xem ngươi là ai... Tính ra thì những người biết tên ta mà vẫn chưa chết thì không có bao nhiêu”. Ngũ Độc cúi đầu cười rộ lên.

“Mất người...”. Không quan tâm ám chỉ trong câu nói của Ngũ Độc, Đường Môn hỏi.

“A, thì ra là ngươi a... A Đường?”. Y vui vẻ vỗ tay cười to, linh xà nguy hiểm xì xì rít đầu lưỡi: “Đôi mắt này đã nhiều năm không mở rồi”.

Lòng Đường Môn chợt bị đè nặng.

Ngũ Độc bỗng nhiên thu lại nụ cười, kẻ sát mặt Đường Môn, thối khí như hoa lan nói: “Ngươi thật sự muốn biết...? Được, ta liền nói cho ngươi. Năm đó ta dùng Sinh Tử Cổ trị thương cho ngươi, thực ra chính là đem thương thế của ngươi chuyển qua người ta, sau đó nhờ vào sức sống mạnh mẽ của Sinh Tử Cổ mà chậm rãi chữa khỏi”.

“Vốn là sẽ chẳng có gì xảy ra, nhưng sự vô tình của ngươi đã kích ta thật mạnh... Lúc ngươi đi rồi ta không thể áp chế được trùng cái phản phệ cản trở, sau đó thì biến thành như vậy”. Môi mỏng nở nụ cười quyến rũ, y chậm rãi mở mắt.

Tia sáng tím đậm loé ra trong đôi mắt nhưng sau đó tất cả đều bị nhấn chìm.

“Vẫn rất đẹp phải không?”

Đáng tiếc, cho dù là xinh đẹp nhưng cũng chỉ là hạt pha lê không còn sức sống.

Trong giọng nói Ngũ Độc có vài phần oán hận, y nói: “Tại sao bây giờ ngươi lại xuất hiện trước mặt ta?”. Nâng tay chính xác nắm lấy cái cằm kiên nghị góc cạnh của Đường Môn, sức lực kia quả thực muốn trực tiếp bóp nát nó.

“Ngươi đi rồi, ta rất hối hận”

“Hối hận rằng vì sao lại để ngươi đi?”

“Mỗi ngày ta đều ngu ngốc ngóng trông ngươi hồi tâm chuyển ý mà quay về, thật sự là buồn cười”

“Nhưng tốt lắm. Cuối cùng ngươi vẫn quay về bên ta”

Giọng điệu Ngũ Độc dịu dàng nhưng trong câu nói chứa đầy sự hung ác tàn nhẫn: “Ta sẽ phế bỏ võ công của ngươi, khoá ngươi trong bóng tối ngươi thích nhất. Ta muốn cho bọn Hạo Khí Minh nguy quân tử biết rằng không có gì là không thể (làm)!” Dứt lời y xoay người, “Dẫn đi, nhốt vào địa lao. Buổi tối ta cùng hảo bằng hữu ôn chuyện!”

Từ trong bóng tối xuất hiện một thiếu niên tuổi không lớn mấy, hắt cúi đầu kính cẩn lên tiếng: “Vâng, sư phụ”. Trong mắt loé lên tia sáng không rõ.

5. Chương 5

Địa lao ẩm ướt lạnh lẽo.

Thân thể từ trên xuống dưới đều đau kịch liệt. Tựa như dút khoát chém một dao mở ra miệng vết thương sâu hoắm, rồi dùng lông trâu thật mảnh đâm vào từng tắc da thịt đã bị thương khiến máu thịt lẫn lộn, làm cho nó thối rữa. Cuối cùng dùng một đao chặt đến xương tủy, khiến toàn bộ xương cốt đều bị mài mòn thành tro.

Đường Môn mở miệng thở hổn hển, mồ hôi lạnh ướt đầm toàn thân khiến hân hơi run rẩy, nhin không được kịch liệt ho khan vài tiếng, lực phủ ngũ tạng đều co rút lại, khoé miệng tràn ra một vết máu.

“Đau không?” Ngũ Độc vỗ lên gương mặt tái nhợt của Đường Môn, giọng nói dịu dàng giống như đang đối với tình nhân nỉ non. “Ồ lại bên ta, được không?”

Đường Môn thần nhiên liếc y một cái, không hề sợ hãi nói: “Đạo bất đồng, bất tương vi mưu”.

(Đạo bất đồng, bất tương vi mưu: Không cùng chí hướng thì không thể cùng nhau mưu sự nghiệp được.)

Vì sao lại gia nhập Hạo Khí Minh? Kể ra cũng buồn cười, Đường Môn từng ước rằng được ôm y trong lòng, hi vọng cả đời đứng về chính nghĩa, bài trừ tà ác, an ổn mà sống.

Một người sống trong bóng tối như hân, không cầu mong một ngày có thể hoà hợp với ánh sáng, cũng không cầu được hồi báo cái gì, chính là lạng lẽ như thế.

Dù là bị người khinh thường, dù là bị xem như... một kẻ bỏ đi.

Vốn dĩ cho rằng mình không thể hoàn thành nhiệm vụ lần này. Huống hồ, hân vĩnh viễn không thể động thủ làm bị thương y.

Ánh sáng đi qua cũng sẽ để lại bóng. Chỉ có ở đây mới là chỗ của hân. Chỉ như vậy hân mới có thể yên tâm.

“Nói ta biết”. Đường Môn vẫn bình tĩnh như vậy khiến y bị chọc giận. “Vì sao ngươi muốn rời bỏ ta....?” Ngũ Độc tức tối kéo dây xích nhuộm máu, nắm lấy hai má của nam nhân. Đầu xích sắt kia trói nam nhân nọ, cả người hân đều là vết thương, mồ hôi từ mái tóc đen rồi tung từng giọt rơi xuống, máu tươi đọng lại trên mặt nạ bạc đã vỡ vụn. Vẫn như vậy lạng lẽ rũ mắt, giấu đi con ngươi đậm màu kiên cường.

Không nhin được cười khổ trong lòng.

Tưởng rằng chính mình đã có thể quên, tưởng rằng chính mình đã đủ lạnh lùng, nhưng khi nhìn thấy thân ảnh màu tím kia, tất cả sự nguy trang đều bị xé rách, thúc ép hân nhìn thẳng vào trái tim giả dối của mình.

Sự nhớ nhung sâu sắc đang rít gào, hầu như làm người ta điên cuồng.

Nhưng y... Thay đổi.

Thiếu niên kia luôn vui cười, trong suốt ôn nhu như nước, y không còn là như ngày xưa. Y cố chấp đốt lửa tình người khác, y nhiệt tình mà tuyệt vọng cầu hoan, kí ức chôn vùi nơi con sông thời gian, không thể ngược dòng.

Bây giờ thì bọn họ là kẻ thù rồi.

Đường Môn không rõ vì sao Ngũ Độc lại mang mối thù sâu với Hạo Khí Minh như vậy, nhưng hân biết bọn họ là không thể quay về như trước kia được nữa.

Rõ ràng là chính mình quyết định bỏ đi.

Hân im lặng nhìn chăm chăm một lỗ thủng bị từng giọt nước không ngừng nhỏ xuống mài mòn, một nỗi bi thương bỗng nhiên bao phủ khiến hân không thể thở nổi.

Y... Không phải là con bướm nhỏ kia.

Chợt hân cảm thấy mệt mỏi, liền chợp mắt ngủ mất. Tất cả đã chấm dứt như thế, tốt rồi.

Lúc Đường Môn tỉnh lại vẫn là tù thất âm u ẩm ướt.

Một thiếu niên đang đứng cách song sắt thô to cúi đầu nhìn thấy hân tỉnh, thông thả nói: “Ngươi cuối cùng cũng tỉnh! Đừng nhúc nhích, cảm giác thế nào?”

“Ta... Ta nghĩ người nếu có mệnh hệ gì, sư phụ nhất định sẽ lại phát điên mất...”

Lại... Phát điên...?

Thiếu niên tùy ý ngồi dưới đất bắt đầu nói.

“Lúc ta mới bái sư, y không phải có bộ dạng như vậy... Có lẽ chỉ có người mới biết được bộ dáng trước đây của y.

Nhân duyên trùng hợp, sư phụ vô tình cứu ta. Nhưng dưới tình huống lúc đó y không có cách nào trị dứt căn bệnh của ta, vì vậy mang ta về cốc. Tính tình sư phụ thật lạnh nhạt, mỗi ngày đều không nói mấy lời, đa phần thời gian đều vào phòng ngăn người không cho một ai đến quấy rầy. Trên người y luôn mang theo một cây sáo, nhưng cho tới bây giờ vẫn không thổi.

Đôi khi Độc Kinh tiên sinh đến thăm, chỉ có lúc này sư phụ mới có chút nhân khí, không giống như bình thường đều là tượng điêu khắc im lặng. Nhưng lúc đó vẻ mặt cô đơn lại miễn cưỡng tươi cười, còn không bằng lúc im lặng.

Hai người bọn họ đều cứu giúp tất cả những ai vào cốc tìm bọn họ chữa trị, không phân biệt thân phận địa vị. Bởi vậy thiện ác hai bên đều đối với bọn họ vừa yêu vừa hận. Cho đến một ngày, Hạo Khí Minh lấy cơ bảo hai người nổi giận cho giặc, trợ giúp Ác Nhân Cốc trị liệu, thông đồng với bọn người xấu xa hung ác. Sau đó phát động bao vây cốc tiêu diệt người.

(em 5Đ ở trong sơn cốc, bao vây cốc ở đây là chỗ ở của em chứ không phải cốc của Ác Nhân Cốc nha:3)

Độc Kinh tiên sinh bị hành hạ tàn nhẫn chết trước mặt sư phụ, ngay lúc đó sư phụ không khống chế được bản thân, rồi không biết như thế nào liền giết sạch toàn bộ không chừa một ai. Khi ta tỉnh lại chỉ nhìn thấy sư phụ suy sụp quỳ trên mặt đất, dường như phát điên ngửa mặt lên trời cười to, tiếng cười kia tuyệt vọng như thể xé rách trời cao.

Y hỏi ta có đồng ý học Bồ Thiên Quyết hay không, ta tất nhiên là đồng ý. Từ đó về sau y hồi phục bộ dáng bình thường như nước trước đây, còn một lòng dạy ta. Khi ta học tập có chút thành tựu thì y lại như phát điên, lúc đó ta không kịp ngăn cản, y đã phế bỏ võ công của chính mình rồi.

Y nói, từ đây cho tới cuối đời, không một lần cứu người nữa. Có lẽ là chịu tổn thương sâu đậm, cho nên không muốn đối mặt đi.

Thế là từ đó về sau y bắt đầu tu luyện Độc Kinh, nuôi dưỡng độc vật, xem nó như bạn. Tu luyện tà độc khiến tính tình y thay đổi, trở nên hỉ nộ vô thường, tâm ngoan thủ lạt, nhưng thân thể lại càng xinh đẹp quyến rũ, mê hoặc lòng người.

(Độc Kinh ở đây là DPS, gây sát thương. Nói chung em chuyển từ buff sang damage rồi =)) Hỉ nộ vô thường: lúc buồn lúc vui. Tâm ngoan thủ lạt: lòng dạ độc ác, nham hiểm.)

Cho tới lúc y không còn như xưa nữa, y dắt ta gia nhập Ác Nhân Cốc, cho đến hôm nay thành như vậy...”

Giọng nói thiếu niên trong trẻo thông thấu, lại có chút chua xót.

“Hiện tại, chỉ có người... Mới khiến y trở về như xưa”

Thiếu niên đứng lên, khẽ thở dài một cái.

“Nếu người không muốn, ngay tức khắc ta thả người đi”

Trong lòng Đường Môn rồi ren, chỉ cảm thấy vô số suy nghĩ khuấy đảo đầu óc hần, lồng ngực thít chặt. Hần cuối cùng vẫn nhẹ giọng nói: “Ta không cần người tương trợ”. Hần dừng một lúc, trong giọng nói mang ý cười, quả quyết, “Ta sẽ khiến y trở lại”.

6. Chương 6

Không phải là một người giỏi nhẫn nhịn chịu dày vò.

Gương mặt luôn lạnh nhạt của Đường Môn hơi nhăn lại, gân xanh nổi rõ trên làn da, biểu tình dữ tợn đáng sợ. Mồ hôi chảy vào đôi mắt mịt mờ, tơ máu càng thêm dày đặc. Ngũ Độc đứng bên cạnh, nghe tiếng rên đau đớn nhưng nỗ lực kìm nén của hắn, nước mắt không tự chủ rơi trên gương mặt không chút biểu cảm.

Thanh âm thở dốc của Đường Môn yếu ớt dần, trong tai y nghe ngày càng rõ ràng, gần như là thúc giục y làm lòng y càng trở nên kinh hoàng.

Y tin rằng bản thân mình hận hắn. Hận hắn lạnh lùng tuyệt tình, hận hắn không một chút quan tâm y. Nhưng mà y yêu hắn, sâu đậm như vậy, cho nên càng hận hắn.

Ngày đó nhìn thấy Đường Môn, y bày ra vẻ vui mừng phấn khích, nhưng chỉ có bản thân mình mới hiểu được cái cảm giác tuyệt vọng bị thương trong lòng, uỷ khuất cùng khát vọng khó nói ra.

Trong lòng y đang rít gào, giữ lại hắn, cho dù thế nào cũng phải giữ hắn! Y phải dốc sức dày vò hắn, bầm thây vạn đoạn khiến xương cốt tan thành tro bụi, y phải cho hắn nếm thử sự đau đớn mà y trong mấy năm qua không lúc nào không cảm nhận!

Cho tới lúc này y mới hiểu được, y căn bản làm không làm được. Nhìn hắn đau đớn mà tim y như bị xé nát, hé miệng muốn nói lời châm chọc hay đe dọa nhưng cuối cùng vẫn không nói nên lời, cay đắng trong lòng toàn bộ hoá thành nước mắt không ngừng rơi xuống, đau đớn nặng nề.

“... Người thắng.” Ngũ Độc chậm rãi lui về phía sau vài bước, giọng nói run rẩy. Y niệm vài câu chú để trùng độc hành hạ Đường Môn.

“Người muốn đi, ta không cản. Nhưng ta muốn cho người vĩnh viễn không nhớ được gì, vĩnh viễn bị trói lại.”

Trên gương mặt y mang theo nụ cười thâm độc, giọng nói cũng như làn gió thổi nhẹ, nước mắt chưa khô đọng lại mà đẹp lạ lùng. Mặc kệ trả giá như thế nào, người nghĩ cũng đừng nghĩ lần nữa rời bỏ ta!

Mở mắt ra, con người màu tím hơi hơi loé ra ánh sáng, trong miệng y phát ra tiếng thét dài bén nhọn, từ đầu ngón tay trắng nõn chui ra một con trùng màu trắng bóng loáng.

Y dụ dằng vuốt ve nó, sau đó ngồi xuống đưa mặt đến bên ngực trái của Đường Môn lúc này không thể nhúc nhích, nghe thấy tiếng tim đập có chút suy yếu, cong khoe môi cười như đứa con nít.

“A Đường, chúng ta sẽ lại ở bên nhau...” Trùng độc kia ở vị trí tim của Đường Môn mà chui vào, như hoà tan không chút dấu vết. Thân thể Đường Môn hơi dao động một chút, ngón tay như không cam lòng muốn nắm lấy cái gì, cuối cùng lại vô lực thả ra. Chợt đồng tử hắn phóng đại, rồi dần tan đi, trở nên trống rỗng mê mang.

Ngũ Độc cười khê, âm thanh dần thành lớn, cuối cùng trở nên không khống chế được điên cuồng cười lớn. Đoạn y che miệng lại, phát hiện không ngờ bản thân lệ rơi đầy mặt.

Từ lúc đó cho tới nay Ngũ Độc không gặp lại Đường Môn. Đường Môn bị hạ Phệ Tâm Cổ sẽ mất đi ý thức của bản thân, trở thành một người chỉ có thể nghe theo lời y.

Ngũ Độc không dám chắc rằng mình có phải hay không dám gặp lại A Đường. Hắn sẽ quên hết tất cả, quên đi sự ngoan cố này của y, hắn sẽ ở bên y, trong thế giới của hắn chỉ biết có một người là y.

Nhưng tại sao y lại cảm thấy đau như vậy. Bởi vì hắn vĩnh viễn không phải là A Đường lãnh đạm tuyệt tình kia, hắn sẽ không bao giờ khen mình thối sáo thật hay, sẽ không bao giờ cùng mình uống canh, sẽ không bao giờ tìm được mình nơi Hoa Hải mênh mông, sẽ không lạnh lùng nói, để ta đi.

Bước đi trong vô thức, nhưng lại đi tới phòng ngoài của Đường Môn. Ngũ Độc do dự vươn tay, bất ngờ cửa lại lập tức mở ra.

Đường Môn lẳng lẳng nhìn y. Ngũ Độc một thân y phục màu tím, bên trên đọng lại vết máu nhàn nhạt, sắc mặt tái nhợt không chút huyết sắc, cước bộ hư không. Hắn chỉ cảm thấy tức giận —— Y như thế nào lại bị thương, tại sao không biết bảo vệ chính mình, y chẳng lẽ không đau sao?

Một phen túm y vào phòng, trực tiếp ném lên giường. Ngũ Độc không hiểu chuyện gì, vô tội mờ mịt nhìn hấn, trông qua rất đáng yêu, hơn nữa... Hấp dẫn.

“A Đường...?” Đường Môn không lên tiếng trả lời, ngẩng đầu thản nhiên liếc y một cái, bắt đầu cởi ra y phục màu tím dính máu.

Thân thể phủ đầy vết thương chậm rãi bày ra trong không khí, máu đọng lại bắt vào quần áo dính trên người, vừa động liền khiến Ngũ Độc khẽ run rẩy. Vết thương do đao kiếm tất nhiên không cần phải nói, nhưng ngoài ra còn có vết cào, cắn xé của động vật, cùng với...

Ngón tay mơn trớn vết tích hồng hồng nọ, Đường Môn có chút không vui nâng mi mắt. Dấu vết của ai lưu lại...? Thì ra người đã có thói quen cùng người khác... Hấn kinh ngạc phát hiện trong lòng mình dấy lên ngọn lửa đố kỵ hừng hực, làm cách nào cũng không ngăn được cảm giác chua xót phần nọ đang dâng trào.

Thuận theo suy nghĩ trong lòng, đem nụ hôn nóng rực đè ép xuống dấu vết khó coi này, mút vào tạo ra dấu hôn càng đậm lệ hơn, làm cho thân thể đầy vết thương nở ra từng đóa hoa hồng nhạt xinh đẹp.

Ngũ Độc thất thần từ nãy, giờ đã bừng tỉnh trở lại. Cảm nhận được động tác của Đường Môn, trong lòng y chỉ còn một mảnh lạnh lẽo, y tự châm biếm mình, nghĩ rằng may mắn mình không thấy được, y thật sự sợ hãi rằng đối diện y là một đôi mắt không buồn không vui, trống rỗng vô hồn.

Chấp niệm sâu sắc trong lòng như vậy... Ngũ Độc không ngừng nhắc nhở chính mình, A Đường này là hành động theo ý nghĩ của ta, tất cả đều là mộng tưởng xinh đẹp giả dối... Nhưng thân thể lại hi vọng được hấn âu yếm, khát khao cầu hấn...

Đây không phải là ý muốn của ta sao? Không phải là ta biến hấn trở nên như vậy sao? Ta còn khát cầu điều gì xa xỉ nữa... Ta còn có thể cầu cái gì? Giữ hấn, giữ lại hấn ở bên, nhưng cuối cùng thì cũng chỉ là thể xác mà thôi...

Y nở nụ cười tự giễu, ngón tay nhẹ nhàng vuốt lên từng sợi tóc đen dài mềm mại của Đường Môn, nâng cằm của Đường Môn hôn lên, đôi mắt mở to đọng đầy sự mê hoặc. Đường Môn thuận thể mà mãnh liệt liếm cắn đôi môi tái nhợt khô khốc của y, liếm ướt mỗi một nếp uốn nhỏ nhất, làm cho nó hồi phục lại sự non mềm bóng loáng như lúc đầu, sau đó khẽ tách ra thân mật tiến quân thần tốc.

Ngũ Độc đưa đầu lưỡi nghênh đón, nhiệt tình cùng hấn dây dưa, khiêu vũ. Đường Môn hơi gượng gạo liếm khoang miệng y, đầu lưỡi thô ráp ma sát lẫn nhau khiến cả hai tê dại đến run rẩy.

Tiếng thở dốc ngọt ngào tràn ra từ môi Ngũ Độc, tiếng nước vang rõ mồn một khiến không khí trở nên phiến tình kiều diễm.

Ngón tay Đường Môn dao động trên miệng vết thương chưa lành, Ngũ Độc đau đến nhúu mày, Đường Môn hôn nhẹ lên mi tâm của y, một đường liếm hôn đến miệng vết thương, đầu lưỡi lướt qua vùng da bên cạnh vết thương, hung hăng mút vào, mùi máu tươi thoang thoảng lan vào mũi.

Đau nhói, ngoài ra còn có một cảm giác ngứa ngứa khó kìm nén dần dần tràn ra, Ngũ Độc khẽ kêu lên: “Ưm a... Đau...”

Đường Môn thật sự còn muốn liếm sạch từng vết thương, lúc này mới thấy được mái tóc đen của Ngũ Độc đã bắt mờ hôi, sợi tóc hỗn độn dính vào hai má, miệng hé ra thở dốc không ngừng, gương mặt đỏ bừng không giống bình thường...

Sờ lên trán y, quả nhiên là phát sốt. Thở dài, đứng dậy kéo chăn đắp cho y, đang định đi rót chén nước thì góc áo bị nắm lấy. Ngũ Độc hơi ngồi dậy, chân rớt xuống lộ ra thân thể như ẩn như hiện, y lấy một loại khẩu khí như mệnh lệnh, nói: “Lại đây, tiếp tục”.

7. Chương 7: Hoàn Chính Văn

Phát sốt còn muốn tiếp tục cái gì?! Đường Môn có chút giận dữ, tránh tay y đi tới bên cạnh bàn.

Phía sau bỗng nhiên tĩnh lặng không tiếng động, sau đó hắn nghe thấy Ngũ Độc khẽ cười nói: “Ngay cả Phệ Tâm Cổ... cũng không giữ được người sao...” Y yên lặng ngồi, từ từ nhắm hai mắt, khoé môi tái nhợt mỉm cười đến chói mắt.

Đường Môn giật mình, chậm rãi đi qua, đưa cái chén cầm trong tay cho y: “Người phát sốt”. Dòng nước ấm áp lan vào lòng bàn tay, nhưng lại không chảy đến trong lòng.

Chỉ là một con trùng... Vì sao lại dịu dàng như vậy...

Ngũ Độc tùy ý ném chén sứ sang một bên, âm thanh lạnh lạnh vỡ tan quanh quẩn trong căn phòng trống trải.

“Ta bảo người lại đây, tiếp tục!”

Quả thực là cố tình gây sự. Đường Môn có chút không kiên nhẫn, giọng nói lạnh lùng: “Đây chính là người nói!”. Dứt lời liền xốc chăn hung hăng đè lên, tách chân y gác lên trên vai. Ngón tay không lưu tình mà đâm vào hậu huyệt, cào cào vách tường bên trong.

Nhiệt độ nóng bỏng ngay tại vị trí giữa đùi bị xé rách, Ngũ Độc đau đớn đến run rẩy từng đợt, bàn tay mãnh liệt nắm chặt đệm chăn bên dưới. Không đợi cửa động đóng lại, vật cứng nóng bỏng đã dò xét tiến vào. Không chút dịu dàng âu yếm mà là điên cuồng quất xuyên vào, nhưng lại cảm nhận được một tia khoái cảm xông lên một đường theo xương sống. Ngũ Độc nhẹ nhàng ôm nam nhân đang vận động trên người, đem mặt vùi vào vai hắn, thấp giọng lẩm bẩm cái gì.

Đường Môn bị nơi chật chội kia bao bọc, sự kích thích chưa bao giờ cảm nhận được đến nỗi làm cho hắn không bận tâm đến lời nói của y, một mặt va chạm tác cào, khoái cảm nộ khiến trong đầu hắn chỉ còn bản năng nguyên thủy.

Cho tới khi xuất ra, hắn mới thấy trên vai truyền đến cảm giác ướt át, nâng lên gương mặt y, Ngũ Độc chảy nước mắt, lặng lẽ.

Đừng đi... Đừng rời bỏ ta...

Ta phải làm thế nào mới có thể giữ lại người...

Ta, thật sự thật sự rất yêu người...

“Đừng khóc...” Đường Môn trong lòng có chút hổ thẹn, dịu dàng hôn lên từng giọt nước mắt của y.

Ngũ Độc cười lạnh đẩy ra, dường như trở thành con người khác, ngạo mạn liếc nhìn hắn một cái, khó khăn đứng dậy, chất dịch trắng đục có lẫn tơ máu theo đùi uốn lượn chảy xuống. Gương mặt ửng hồng vì tình dục còn chưa tan đi, hạ thân đau đớn khiến đôi lông mày khẽ nhăn, chính vì thế dường như dẫn theo ngàn loại phong tình, trong mắt Đường Môn lại là một sự hấp dẫn tra tấn người khác.

Đưa tay ôm thắt lưng y kéo vào lòng, Đường Môn giống như làm nũng cọ cọ đỉnh đầu y. Ngũ Độc ngăn người vài giây, ngữ khí lạnh lùng mang theo mười phần giận dữ: “Người đồ trùng độc này, ta vất vả nuôi người nhiều năm như vậy, bây giờ biết tạo phản?”. Sau đó bóp chặt cổ Đường Môn, nguy hiểm nheo mắt, “Đừng tưởng rằng người chỉ thế này mà muốn chi phối ta! Có một số việc người muốn học cũng không học được... Người chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời ta, bằng không, ta đều có ngàn loại biện pháp khống chế người!”

Sau một lúc lâu, y hạ đôi mi có một nửa khát khao bao phủ: “Hắn... Làm sao có thể đối xử như thế thật. Áo tưởng và sự thật... Ta cuối cùng phải phân rõ”

Y xoay người kéo chăn lên: “Ta mệt, người tự lo đi”

Đường Môn đang ngốc lăng đột nhiên hiểu được cái gì, khoé môi bắt đầu cười cười. Đi xuống bếp nấu nước ấm, tìm dụng cụ tắm rửa rồi vội vã đem vào phòng. Trên giường, Ngũ Độc đang co cụm lại ngủ say, hàng mi thanh tú như chiếc lược nhứ chặt, đôi môi khẽ nhếch thở dồn dập, tựa như ngủ không ngon.

Cởi bỏ quần áo, đưa tay ôm lấy y đi đến thùng gỗ (để tắm), gỡ xuống trang sức bạc trên người y, mái tóc đen dài mềm mại xoa trên vai. Dòng nước ấm áp làm Ngũ Độc thoải mái hơn chút, vẻ mặt dịu đi rất nhiều.

Bàn tay nhẹ nhàng lau rửa thân thể y, sau đó khe khẽ tham nhập vào hậu huyệt, dẫn ra chất lỏng trắng đục. Ngũ Độc thấp giọng rên rỉ, tỉnh lại.

“Người... làm gì... Ừm!” Không đợi y phát câu, Đường Môn đã nuốt vào lời nói của y. Chẳng qua chỉ là dịu dàng liếm hôn cọ xát đôi môi cánh hoa, nhưng lại toát ra một loại cảm tình yêu thương thân mật làm cho Ngũ Độc hoảng sợ không thể động đậy.

“Nơi này, phải rửa sạch” Dứt lời liền đưa ngón tay vào càng sâu bên trong. Chỗ kia hiển nhiên còn đọng lại dư vị, khoái cảm tê dại hoà chút đau đớn khiến Ngũ Độc không chịu nổi, cả người mềm nhũn nằm trong ngực Đường Môn.

Y mệt mỏi: “Người làm việc này không có ý nghĩa”. Mờ mịt thấp giọng nói, “Người không phải hần...”

“Ngũ Độc, là ta” Đường Môn thở dài nâng mặt y, “Ta căn bản không hề trùng cái gì trùng độc”

“Tại sao lại có thể...” Ngũ Độc theo bản năng nói tiếp, lắc đầu. “Không thể nào. Đừng gạt ta, đừng gạt ta!” Y bắt đầu giãy giụa, “Buông ra!”

“Ta không lừa người” Đường Môn mạnh mẽ khoá y vào trong ngực. “Đồ đệ người trước đó cho ta một linh dược, nói rằng có thể chống lại tất cả các loại trùng độc. Trùng của người đối với ta vô dụng”

“Hần sao lại phản bội ta?! Người nói bấy là muốn ta thả người đi? Được, ta thả người đi!” Ý thức bị Phệ Tâm Cổ phá huỷ là không thể khôi phục, thả con trùng này... A Đường thật sự sẽ rời bỏ mình vĩnh viễn... “Người giả, cũng không giả được... Ai cũng đều không thể giả hần... A Đường...” Như phát điên mà niệm vài câu chú ngữ, một con trùng độc từ ngực Đường Môn chui ra, rất nhanh bò đi mất.

“Bây giờ, người hần là tin ta đi” Khẽ đặt nụ hôn lên trán Ngũ Độc, Đường Môn mang theo ý cười khuấy khuấy ngón tay còn vùi trong cơ thể y.

Ngũ Độc hoảng hốt trừng lớn mắt: “Người... người...”

“Xem ra vì người mà ta cũng không còn là ta... Ta nghĩ, người càng thích ta hiện tại mới đúng” Hần cong khoé môi, động tác trên tay càng lúc tùy tiện.

Đầu ngón tay đâm chọc thớ thịt trên tròng vách, thỉnh thoảng lại khẽ cong lên, Ngũ Độc nhin không được kêu lên: “Dừng... dừng tay...” Trên mặt y vẫn là biểu tình khó tin được, giống như muốn kháng cự.

Nếu đây là cơn mộng, ta muốn ngay lập tức tỉnh lại.

Đừng cho ta hi vọng... Ta không có dũng khí đối mặt đau khổ khi nó mất đi...

“Không chuyên tâm...” Đường Môn dùng ba ngón tay căng chặt hậu huyệt, nước ảm lập tức tràn vào làm Ngũ Độc lúng túng nắm chặt cánh tay của Đường Môn.

Vật cứng bồng bồng khí thế để trước cửa động, Ngũ Độc bỗng nhiên hoảng sợ giãy giụa: “Dừng... Dừng mà! Ta biết người muốn trả thù ta... Như thế nào cũng đều có thể, nhưng đừng đối xử với ta như vậy... Dừng như vậy! Ta biết ta sai rồi... Ta thả người đi... Người đi... Ta sẽ không bao giờ... gặp người nữa... Không bao giờ... làm phiền người...” Trong giọng nói tựa như chứa sự tuyệt vọng cùng tiếng khóc nức nở run rẩy.

Đừng làm ta tưởng rằng người yêu ta rồi sau đó vứt bỏ ta... Ta không chịu nổi sự giẫy vò này...

Đến lúc này Đường Môn hận không thể xem trong đầu y nghĩ cái gì, tại sao vẫn luôn tự dối lòng mình như vậy!

“Người không tin ta thật sao? Ta là người như vậy sao?” Hạ thân dần dần đẩy mạnh, dục vọng nóng bỏng ma xát từng tác bên trong vách tròng khiến Ngũ Độc run lên từng đợt.

Tuyệt vọng nhắm mắt lại, Ngũ Độc thả lỏng mặc kệ nam nhân đang rong ruổi trên người mình. Đường Môn ngậm lấy vành tai y, tinh tế cắn mút, đầu lưỡi liếm từ ngoài vào trong, hơi thở ảm muối quanh quẩn làm cho Ngũ Độc khẽ ngậm nga.

Đem Ngũ Độc dựa lên vách thủng gỗ, một tay cầm lấy phần thân nóng rực của y vuốt ve, một tay luồn lên phía trước xoa nắn viên thịt trước ngực.

Tình dục mãnh liệt cuộn trào, thân thể sớm đã quen với người này, trong đầu Ngũ Độc đều trống rỗng, muốn nói gì cũng không nói nên lời, chỉ có thể bị động tiếp nhận người nọ, từ đôi môi mọng tràn ra âm thanh ngâm nga vô nghĩa.

“Ngũ Độc... Ta yêu ngươi” Đường Môn kịch liệt đâm vào chỗ sâu nhất bên trong hậu huyết mẫn cảm, mà không biết người kia vì lời tỏ tình hay động tác của hắn, ngón tay siết chặt thùng gỗ, hơi co rút đạt tới cao trào. Hậu huyết không khống chế được khe khẽ run rẩy hút chặt dục vọng của Đường Môn, hắn điên cuồng chạy nước rút sau đó bắn ra tinh dịch nóng bỏng trong cơ thể y...

“Mệt rồi?” Rửa sạch hết một mảnh bừa bãi, Đường Môn ôm y lên giường. Ngũ Độc mở to đôi mắt mông lung, ánh nhìn xa xăm không có tiêu điểm, trầm tĩnh.

“Trách ta?” Ôm vào trong lòng, Đường Môn cúi đầu kề sát vào tai y nói.

“Ta... không rõ. Mục đích của ngươi đã đạt được, còn ở chỗ này làm gì” Ngũ Độc cười khế, “Muốn giết ta, ngươi có thể... Ta đương nhiên biết nhiệm vụ của ngươi là gì, ngươi động thủ được rồi...”

“Ngươi con bướm nhỏ này, tại sao lại ngốc như vậy?”. Đường Môn thật sự bất đắc dĩ, “Ta đã không còn là người của Hạo Khí Minh, ngươi rời phe, ta với ngươi quay về Nam Cương. Từ nay về sau cái gì cũng không quản, được không?”

Ngũ Độc lắc đầu: “Ta không muốn gì cả”. Sờ sờ đầu, “A Đường, ngươi cũng thật cẩn thận, nhưng ngươi nghĩ rằng độc của ta đều bị ngươi thu đi, ta sẽ không có biện pháp tự sát sao?”

Bởi vì yêu, cho nên mới quan tâm. Bị thương không sao, đau, cũng có thể chịu đựng. Nhưng bi thương khắc sâu vào lòng cùng tuyệt vọng đều còn đó, không thể phai mờ.

Không phải người nào cũng có thể dũng cảm tiến về phía trước, mệt mỏi chán chường thì vẫn buông tay. Thất bại đã nếm đủ, không dám nghĩ tới kết quả khi hi vọng tan biến nữa, ta không có kiên cường đến như vậy.

Không bằng ngủ đi, ít nhất trong mộng ta còn có thể đối với ngươi chân thật, nở nụ cười không hề giả tạo.

Đường Môn nhú mày, có chút giận dữ: “Làm thế nào ngươi mới tin ta?”

“Ngươi... giết ta. Hạo Khí Minh tự nhiên sẽ đối xử khác với ngươi” Ngũ Độc ngữ khí thản nhiên giống như đang thảo luận việc nhỏ trong nhà.

“...” Nếu y có thể thấy, y sẽ nhìn thấy vẻ mặt Đường Môn trong nháy mắt tràn đầy bi thương cùng đau khổ.

“.....Được” Hắn hít sâu một hơi, “Nếu đây là nguyện vọng của ngươi” Tay hắn đặt sau gáy Ngũ Độc, đôi mắt vô hồn của Ngũ Độc chớp một cái, trong lòng hắn nghĩ, nếu ta có thể nhìn thấy đôi mắt ngươi một lần nữa thì tốt rồi.

Hoàn.

....mới là lạ.

(dính troll =))))))))))))))

Thật ảm áp...

Hơi nhúc nhích...

Thịch, thịch.

Ai? Tiếng tim đập của ai bên tai...?

Hắn... Đang cười.

Ai đang cười?

Không biết.

Thật chói mắt.

Ánh sáng...?

Ngũ Độc mở mắt ra, ánh bình minh tươi đẹp đọng lại trên đôi mi, trông như tia sáng xinh đẹp động lòng người.

Hắn kinh ngạc nháy mắt mấy cái, trí nhớ giống như thủy triều chảy ngược trở về khiến đầu hắn bỗng đau. Có rất nhiều nghi hoặc, nhưng hắn hoàn toàn không để ý tới.

Đường Môn ôm y vào trong ngực, tay hắn hơi hơi run, “Người... rốt cuộc cũng tỉnh...”

A Đường... Còn đang...

“Hiện tại mau nói ta biết, tin tưởng ta không?” Hắn nâng cảm y, đôi mắt sâu càng trở nên thâm trầm, tựa như trước đây đã từng cách xa thật lâu. Nhưng đây là lần đầu tiên được nhìn thấy hắn kể từ mấy năm xa nhau, Ngũ Độc biết rằng, bản thân mình lại lần nữa sa vào, cuối cùng không thể thoát khỏi.

Tình cảm này, ngoan cố theo đuổi. Giờ khắc này, y mới tin rằng, y và hắn, đều có cùng một loại tình cảm dành cho nhau.

Chờ đợi, chỉ là hai chữ đơn giản nhưng chứa đựng tất cả tình cảm nồng nàn, một chút ngọt, một chút cay, một chút vui vẻ, một chút mê mang.

“Tin người”

Muội quang (ánh sáng mật mờ?) trông ngóng, dung nhan không đổi, cảnh xuân chưa tàn, năm tháng đọng lại. Hoàn chính vẫn

8. Chương 8: Phiên Ngoại: Đánh Cuộc – 1

“Suy nghĩ cái gì?” Tiếng cười khẽ từ sau lưng truyền đến, hơi thở ấm áp quen thuộc thổi lên làm cho gáy hơi ngứa.

“Ngoài việc nhớ người, ta còn có thể nghĩ cái gì?” Ngũ Độc liếc mắt Đường Môn, tỏ vẻ giận dữ oán trách, vuốt ve bàn tay đặt trên lưng mình. Cúi đầu nhìn thảo dược còn sót lại phân nửa trong giỏ, lại nhìn nhìn mặt đất, rõ ràng mình đã phân loại hết đồng thảo dược nhưng sao bây giờ nó vẫn còn trộn lẫn vào nhau đầy màu sắc thế này, y thở phì phì xách lên đồ vật nọ, khoan tay nhìn về phía Đường Môn.

Đường Môn không mang mặt nạ bạc như thường ngày, hơi khiêu mi, đường cong gương mặt lạnh lùng nhưng trông rất nhu hòa, Ngũ Độc rất thích đôi mắt sáng đậm màu nhìn chằm chằm y, bên môi mang theo chút ấm áp cứng chiều. Ngũ Độc ngồi dưới đất, Đường Môn cong lưng nhìn nhìn y, bím tóc thật dài từ đầu vai tràn xuống dưới, mấy sợi tóc dư bên ngoài xoã tung bay, khiến trong lòng Ngũ Độc từng chút từng chút gọn sóng.

.....Khi không lại đẹp trai như vậy làm gì.

Ngũ Độc trong lòng nghĩ, có chút khó chịu, đưa tay kéo góc áo hắn: “A Đường, ngồi xuống”

Đường Môn thuận theo ngồi xuống bên cạnh y, nhìn y như muốn hỏi có chuyện gì. Ngũ Độc nửa quỳ ngồi dậy, tới gần hôn nhẹ lên môi hắn: “Trước khi ta trở về phải phân loại thảo dược cho tốt nha”

Không đợi hắn nói thêm gì liền đi ra sân, Ngũ Độc vui vẻ quay đầu lại cười với hắn một cái, sau đó bay đi mất.

Đường Môn ngồi dưới đất, thản nhiên cười cười.

May mắn. Cho dù đôi cánh bị thương, hoá kén (bướm) phong bế chính mình, cuối cùng vẫn là phá kén mà ra, bướm nhỏ hay cười năm đó, lại một lần nữa trở lại bên ta.

Năm đó, lúc Đường Môn chứng minh với Ngũ Độc rằng bản thân mình không hề trúng độc, hắn phát hiện ra y đã đứng trên bờ vực sụp đổ tinh thần, nhưng hắn vẫn cứ từng bước ép sát buộc y phải chấp nhận hết thảy, lúc này nếu thất bại, sau này có lẽ bù đắp như thế nào vẫn không thể quay lại.

Nhưng trong lòng hắn có một loại dự cảm, gào thét với hắn, nếu không tiếp tục như thế, có thể hắn sẽ vĩnh viễn không thể nhận được kết quả tốt đẹp.

Cho nên hắn liều lĩnh sử dụng một vật mà đệ tử của Ngũ Độc giao cho hắn, giống như thứ thuốc trị bách độc kia, đều quý báu như nhau, đó chính là Phượng Hoàng Cổ khả ngộ bất khả cầu.

(Trong game Phượng Hoàng Cổ là skill rất đặc biệt của Ngũ Độc, người được buff skill đó khi chết sẽ lập tức được hồi sinh và phục hồi 60% lượng máu của bản thân.

khả ngộ bất khả cầu: có thể thấy nhưng muốn cũng không được, nói chung rất quý hiếm)

Sau này khi Đường Môn nhớ lại, nếu không hạ quyết tâm có lẽ chính mình sẽ hối hận cả đời. Hắn vốn có thể không động đến Ngũ Độc, nhưng mà Ngũ Độc dùng tình yêu và chân tâm bức hắn, cũng giống như hắn bức Ngũ Độc vậy. Nếu không thuận theo ý của hắn, không quan tâm đến sự thống khổ của hắn, thì hắn cũng thật sự từ bỏ.

Trong khoảnh khắc mà Đường môn đặt tay lên cổ Ngũ độc, không chút do dự. Nếu Phượng Hoàng Cổ kia không dùng được... Đường Môn nghĩ, có lẽ ta sẽ cùng y đi qua cầu Nại Hà.

Sau đó động mạch bị phá vỡ, không lâu sau cơ thể của y lạnh dần. Nét mặt Đường Môn có hơi xanh xao chăm chú nhìn Ngũ Độc, trên môi xuất hiện một nụ cười thoải mái, bên tai là tiếng tim đập chậm rãi như có như không. Cho đến khi một tia sáng xinh đẹp loé lên, hắn mới phát hiện quần áo của mình đã ẩm ướt mồ hôi.

Rồi Đường Môn mang y rời khỏi nơi này. Trở lại sơn cốc mà hai người đã từng sống chung.

Chờ đợi. Chờ đợi y tỉnh lại. Chờ đợi y thấu hiểu.

Chỉ là chờ đợi. Đường Môn biết, hắn có đủ kiên nhẫn chờ y trở về.

Ngày đó Ngũ Độc đáp “Tin người”, mới nhớ tới trước khi... Những suy nghĩ cuối cùng trước khi chết.

Một lần nữa, nhìn y...

Ước vọng bấy giờ... Đã thực hiện.

Khoảnh khắc lần đầu gặp nhau, Đường Môn trúng độc bị thương ở mắt, cho tới bây giờ hắn không biết rằng bản thân mình đã dùng ánh mắt như thế nào nhìn y. Sau đó tránh tới tránh lui, chạy trốn, bao nhiêu mưu toan mà quên mất tất cả. Ngũ Độc oán hận, cuối cùng trở nên thờ ơ vô cảm.

Tiếp đó xảy ra nhiều chuyện, tính tình cũng đã trở nên không còn là chính mình, rồi sinh ra một mặt tà ác, dù cho khao khát thứ gì đó nhưng cũng không dám tin rằng mình thật sự sẽ có được nó.

Nghĩ tới... Lúc hai người “thật sự gặp nhau” chỉ vỏn vẹn tròn một ngày cũng không chừng.

Mờ mịt cho tới nay, nhiều lúc nghĩ rằng cả hai càng lúc càng xa, nhưng cũng thật gần, không rõ nữa.

Ngũ Độc an ổn dựa vào lòng Đường Môn, lại nghĩ tới Phượng Hoàng Cổ... Vật quý như vậy mà cũng có thể tìm được, đồ nhi ngoan, xem ra năng lực còn giỏi hơn mình nghĩ.

Lang thang bên ngoài cả buổi sáng. Đầu tiên chạy tới rừng trúc tìm con gấu mèo tròn vo lông xù cực đáng yêu, ôm nó cọ qua cọ lại sờ sờ nắn nắn, cuối cùng đánh mấy con ròi. Con gấu đáng yêu kia thật ra bị y hối lộ, ngoan ngoãn ngồi gặm cây trúc, Ngũ Độc bắm dính lấy nó, hai má tỉnh tề cọ xát đám lông hơi cứng, nhin không được khịt khịt hắt xì một cái.

A Đường... Là người nhớ tới ta sao?

Bây giờ ngươi đang làm gì? Hẳn là đang ngoan ngoãn xử lý đám thảo dược đi. Bản thân mình yêu cầu cái gì, cho tới giờ hẳn vẫn không có từ chối lần nào... Nghĩ tới mà trong lòng tràn đầy ngọt ngào, y cọ cọ con gấu mèo thêm vài cái.

Hắn thật sự thích ta.

Bất tri bất giác sống ở đây đã một năm. Ngũ Độc tựa như đã trở lại là một thiếu niên trong sáng, hoạt bát, thiện lương mới bước chân vào giang hồ.

Không có oán hận cùng đau khổ, có lẽ hẳn biết mình không như mặt ngoài trông có vẻ vô hại, trong lòng vẫn còn bóng tối không thể tiêu tan? Nhưng mà... Mình muốn cười thật nhiều, như vậy cũng sẽ khiến hẳn vui vẻ... Hẳn là hẳn thích mình của ngày xưa đi?

Trong rừng thật yên tĩnh, chỉ có lá cây xào xạc cùng tiếng gặm cây trúc của sinh vật đáng yêu kia.

Hôm nay chỉ có hai người bọn họ... Thật tốt. Ngũ Độc cười cười đứng lên.

“Ngươi...! Đừng mơ lần nữa quần lấy ta! Bằng không ta sẽ không khách khí!” Giọng nói trầm ấm mang theo lửa giận rõ ràng.

Âm thanh lười biếng: “Ngươi muốn đối với ta làm gì?” Tiếp theo là tiếng binh khí chói tai vang lên.

.....Có chút.....quen tai?

Ngũ Độc nhẹ nhàng đi qua, quả nhiên là nhận ra người nọ.

Tàng Kiếm Ác Nhân Cốc.

Tuy rằng thời gian lúc còn ở Ác Nhân Cốc, dù không nhìn thấy gì nhưng danh tiếng thiếu gia si tình này y vẫn biết, hơn nữa giao tình cũng không tệ lắm.

Dù cho người mình thích là thuộc phe đối địch, nhưng mà Tàng Kiếm vẫn dũng cảm tỏ tình, mặt dày quần quít không tha.

.....Thật là hâm mộ.

“Ta đợi ngươi không khách khí với ta nè...” Tàng Kiếm nâng đuôi lông mày, khinh kiếm có hoa văn xinh đẹp được thu vào vỏ, ánh mắt trắng trợn tỏ ra lưu luyến si mê.

Đứng đối diện, kẻ bị hẳn quần quít không rời là tướng quân Thiên Sách của Hạo Khí Minh. Ngũ Độc hứng thú đứng nhìn xem, trong lòng nghĩ không biết bọn họ làm thế nào đến được sơn cốc xa xôi này.

“Ai?” Thiên Sách bỗng quát một tiếng, trường thương trong tay xé gió bắn thẳng tới hướng Ngũ Độc đang đứng.

Bất đắc dĩ đành đi ra. “Tướng quân chớ tức giận, ta chỉ là trùng hợp đi ngang qua, không nghe các người nói gì hết đó~”

“A, Ngũ Độc...? Ngươi không chết?” Tàng Kiếm kinh ngạc, người bạn cũ tướng mạo không thay đổi nhưng dường như khí chất đã khác xưa. Ngũ Độc cười cười, không trả lời.

“Ngươi là người của Ác Nhân Cốc.” Thiên Sách nhíu mày, “Các ngươi có mục đích gì?” Nam tử áo tím này thân thủ không tầm thường, nếu hai đánh một có lẽ mình không thắng được.

“Thân phận Ác Nhân của ta đã sớm chết đi từ lâu. Nơi này là nơi ta ẩn cư” Rũ bỏ trách nhiệm không còn một mảnh.

“Ngũ Độc, chuyện ngươi bị một thích khách Hạo Khí Minh giết chết rốt cuộc là như thế nào vậy? Mắt của ngươi đã sáng trở lại?” Tàng Kiếm do dự hỏi. Suy cho cùng, việc giả chết cũng coi như là phản bội.

“Hắn dắt ta đi”. Từ trước nay Tàng Kiếm chưa từng nghe thấy trong giọng nói Ngũ Độc ngập tràn hạnh phúc đến như vậy, khiến đôi mắt hắn loé lên một cái.

Đôi mắt sáng ngời của Tàng Kiếm nhìn thẳng Thiên Sách đang cảnh giác: “Thích khách Hạo Khí Minh?” Lập tức tiến lên một bước khiến Thiên Sách hơi giật mình, nắm lấy cổ áo rồi hôn lên khoe môi gâ: “Có nghe

không? Người còn lo lắng cái gì?” Thiên Sách lùi lại định cầm thương đâm tới, lúc này mới nhớ trường thương khi nãy đã bị mình phóng ra ngoài.

(chỗ này tui gọi TS là “gã”, nếu để “hắn” nữa thì sợ mn rồi @@ mà sao ngộ nghĩnh là Tàng Sách =))))))

Đợi khi Thiên Sách hung hăng đẩy ra Tàng Kiếm rồi xoay người bỏ đi, người kia liếm liếm môi cười thoả mãn. “Sớm hay muộn rồi cũng sẽ có một ngày người thuộc về ta!”

Ngũ Độc cầm trường thương đưa cho Tàng Kiếm, cười nói: “Xem ra người còn phải vất vả dài dài”

“Nhanh thôi. Tên ấy chắc chắn là thích ta. Không bằng chúng ta cợt đi? Một tháng sau, gặp lại ở Tây Hồ Hàng Châu” Tàng Kiếm cười lớn, không đợi Ngũ Độc trả lời liền đuổi theo Thiên Sách.

Ngũ Độc đứng đó, cũng không biết nghĩ gì, mãi cho tới khi phục hồi tinh thần lại thì trời đã sắp tối.

9. Chương 9: Phiên Ngoại: Đánh Cuộc – 2

“A Đường~ Ta muốn tới Trung Nguyên! Ưm...” Nói còn chưa dứt lời thì đã bị đè xuống đất, hơi thở quen thuộc thân mật tràn vào. Đường Môn liếm môi cánh hoa của y, dịu dàng nhưng vẫn kịch liệt tách môi y, liếm mút dụ dỗ đầu lưỡi y cùng khiêu vũ, từng góc ngách trong khoang miệng y đều bị liếm qua, không buông tha một chỗ.

Ngũ Độc đầu tiên là sững sốt, sau đó nhắm mắt lại phối hợp cùng hắn hôn môi. Bị đầu lưỡi Đường Môn quấy nhiễu khiến y hơi ngứa, lập tức chạy trốn, nhưng càng làm cho Đường Môn thêm kịch liệt truy đuổi. Tiếng rên rỉ từ trong cổ họng tràn ra như bị nghẹn lại, Ngũ Độc có chút khó thở muốn tránh đi, Đường Môn rốt cuộc cũng buông tha y. Trán kề trán, mũi kề mũi, ánh mắt buộc chặt lẫn nhau, hơi thở hoà hợp, khung cảnh bên dưới ánh trăng càng làm người say mê.

“Đêm qua... Còn chưa đủ sao?” Hai người lăn trên mặt đất, Đường Môn đè ép không chế hai tay y, một chân chen vào giữa hai đùi y. Gương mặt Ngũ Độc ửng đỏ, đôi môi hé ra thở dốc, bên trên phủ màng nước mỏng, dưới ánh trăng càng trở nên trong suốt lấp lánh. Giận dỗi liếc Đường Môn một cái, đôi mắt ẩm ướt lại không giống như đang giận, quả nhiên là mị nhân như tợ.

“Người không muốn?” Đầu gối Đường Môn hơi giật giật, cọ xát đùi trong Ngũ Độc vài cái, dẫn ra một tiếng kêu khẽ. “Ưm...” Ngũ Độc liếm liếm đôi môi mình, híp mắt, giống như đang khiêu khích, “Ta có thể nói không sao...?”

Đường Môn cong cong môi, con ngươi phát sáng cho thấy tinh thần đang cực kì hưng phấn.

Ngũ Độc giật giật cổ tay bị nắm chặt: “Trước tiên mau buông ra, ta sẽ không trốn”. Đường Môn nhìn y rồi buông tay, đôi môi ướt át kề sát vào vành tai y: “Người cho rằng ta không biết người đang nghĩ cái gì?” Hơi thở nóng bỏng thổi vào khiến hai má Ngũ Độc xuất hiện hai rặng mây hồng hồng diễm lệ. Trong mắt y hiện lên một tia bối rối cùng xấu hổ, lập tức ôm cổ Đường Môn chụm chụm lên môi hắn: “Vậy người đồng ý rồi sao?”

“Tuỳ thuộc vào biểu hiện của người” Bàn tay Đường Môn dọc theo đường cong cơ thể Ngũ Độc dần đi lên, nhẹ nhàng vuốt ve làn da trần trụi trong không khí mà có hơi lạnh. Đầu ngón tay nóng ấm khiến Ngũ Độc có chút giật mình.

Ngũ Độc mím môi, bắt lấy bàn tay Đường Môn, hơi dùng sức đẩy hắn ngã về sau: “Đương nhiên sẽ làm người vừa lòng. Nhưng mà A Đường...” Y nhướn mày, nở nụ cười ranh mãnh, vô ý lại lộ ra vài phần quyến rũ hấp dẫn, “Người nên nghe lời ta không được lộn xộn.” Đường Môn khẽ cười một tiếng ngầm đồng ý, lộ vẻ cứng chiều.

Ngũ Độc khoá ngồi trên thắt lưng Đường Môn, cúi đầu cùng hắn hôn môi, ngón tay chơi sáo rất giỏi cưỡi xuống từng lớp từng lớp quần áo. Y cúi thấp liếm hôn hầu kết Đường Môn, cảm nhận động mạch bên dưới rung động rõ ràng, Đường Môn bắt đầu thấy hơi ngứa ngứa, hơi thở trở nên rối loạn.

Ngũ Độc cong môi nhìn Đường Môn, đưa tay vỗ về xoa nắn nụ hoa nhạy cảm trước ngực mình, làm nó trở nên sưng đỏ dựng thẳng, quyến rũ tình sắc. Tiếng rên rỉ trầm bổng từ trong miệng tràn ra không chút che

giấu, y lắc lư thân thể, ma sát nửa người dưới cùng với Đường Môn, vật cứng nóng bỏng chạm vào nhau khiến hai người đều thở ra một tiếng.

Đường Môn nhìn y, trong mắt đã tràn đầy say mê cùng chiếm dục, hít thở đã trở nên khó khăn.

Mồ hôi chảy dài trên ngực Ngũ Độc trông vô cùng quyến rũ. Y nâng ngón trở lau đi, đưa lên lưỡi liếm liếm, hơi mị mắt, tựa như cực kỳ hưởng thụ. Ánh mắt vẫn còn quẩn quất lấy Đường Môn, y chậm rãi cúi người, đầu lưỡi liếm dài từ bụng Đường Môn xuống dương vật đã cương cứng.

Từ góc độ Đường Môn nhìn thấy, Ngũ Độc quỳ trên mặt đất, cái mông vênh lên cao cao vùi đầu vào giữa hai chân mình, từ đôi môi đỏ mọng thỉnh thoảng lộ ra cái lưỡi mềm mại... Thật muốn mạnh mẽ đâm xuyên qua y, làm cho y khóc lóc rên rỉ dưới thân... Lửa tình nóng hừng hực như muốn đốt cháy một chút tự chủ còn sót lại của hắn, thân dưới càng ngày càng sưng tấy dựng lên.

Ngũ Độc đặc ý hừ một tiếng, “A Đường, đã vừa lòng chưa~” Ngâm vào đỉnh phân thân, đầu lưỡi xoay tròn liếm mút lỗ nhỏ, đôi môi anh đào cọ xát lên sợi gân dữ tợn trên dương vật, y định nuốt sâu vào họng thì Đường Môn đã cau mày nắm lấy cằm y, để y ngẩng đầu lên.

Bên khoe miệng là nước bọt chưa kịp nuốt xuống trông vô cùng tình sắc. Ngũ Độc ngoan ngoãn ngẩng đầu nhìn hắn, mảng lớn da thịt trần trụi dưới ánh trắng vừa tinh khiết vừa hoang dã.

Đường Môn hít sâu một hơi, cố gắng dùng giọng nói điềm tĩnh: “Đủ rồi. Ta đồng ý với ngươi”. Âm điệu trầm xuống như cổ họng đang bị lửa dục đốt cháy.

“Nhưng ta còn chưa chơi đủ” Ngũ Độc lướt nhẹ qua mấy nơi huyết đạo của Đường Môn, cười lẳng lơ mà nguy hiểm.

—— đó giờ ta toàn bị ngươi khiêu khích... Khụ. Lần này nhất định đòi lại cả vốn lẫn lời

~Nắm lấy bàn tay đang thả lỏng của Đường Môn, Ngũ Độc kề vào má khê cọ cọ. Bàn tay trơn nhẵn mượt mà, để tiện sửa chữa vũ khí, cơ quan tinh vi mà móng tay cắt ngắn, ẩn hiện thịt màu hồng nhạt. Ngũ Độc buông mắt, lông mi rung động như cánh bướm, cúi đầu liếm mút một cách gợi tình, răng nanh khê gặm cắn, liếm đến khi mỗi ngón tay đều ướt át dính nước trong suốt.

Thân mật mút lấy ngón tay hắn, sau đó dò dẫm xuống bên dưới thắt lưng, trượt đến khe nhỏ...

Đè nén cảm giác xấu hổ, y cầm tay Đường Môn chạm vào cửa động nhắm chặt bên dưới. Đoá hoa đỏ tươi hơi mấp máy, không lâu sau dưới sự xoa bóp nhẹ nhàng của ngón tay mà trở nên mềm mại giãn ra. Ngũ Độc hơi nhú mày, đẩy ngón tay hắn vào sâu bên trong. Cảm giác đau nhói khó chịu.

Mật huyết nở rộ có dính chút nước mà trở nên quyến rũ động lòng người, bởi vì căng thẳng và kích động nên so với thường ngày có chút nóng ẩm hơn, chậm rãi mấp máy đem ngón tay của hai người nuốt vào. Đường Môn cảm thấy một lát nữa nếu không dập lửa từ đầu ngón tay đang bốc cháy, có lẽ cả người hắn đều bị đốt sạch hết.

“Ừm...” Ngũ Độc thở dốc, sau đó cúi đầu hôn xuống đôi môi Đường Môn. Ngón tay của mình và hắn đều đang cảm trong cơ thể... Điều này làm cho y nổi lên một cảm giác hưng phấn kỳ lạ.

“...Cởi ra...” Đường Môn càng lúc càng hít thở nặng nề, trong giọng nói có chút nóng nảy.

“Còn...a...chưa đủ, không phải sao?” Đôi mắt xinh đẹp của Ngũ Độc vô tội nhìn hắn, hai bên má ửng hồng gợi cảm, đuôi mắt nhiễm xuân tình tràn đầy mị hoặc say mê.

“A ừm...” Nắm ngón tay Đường Môn chà xát vách tràng bên trong, thân thể đã mềm nhũn vô lực nằm trên người Đường Môn, khiến cho thân dưới cả hai người cọ xát vào nhau.

Không lâu sau Ngũ Độc đứng dậy, nửa quỳ chậm rãi ngồi lên dục vọng của Đường Môn. Cảm giác giống như bị một thanh kiếm bóng bẩy xuyên qua, tuy rằng sớm đã quen với chuyện này nhưng ở tư thế này làm y rất đau, cơ thể như bị xé rách khiến gương mặt Ngũ Độc hơi tái.

Thật sâu... Trọng lượng cơ thể đè xuống làm cho hung khí nọ tiến vào càng sâu bên trong, nội tạng như bị đè ép, hơi thở nghẹn trong cổ họng, hai chân mềm nhũn thiếu chút quỳ không nổi, càng làm cho hắn đắm

vào càng sâu. Mới đầu không dám nhúc nhích, một lát sau cơn đau chậm rãi tan dần, Ngũ Độc thở hổn hển khẽ chuyển động thân thể, cảm giác vừa đau vừa ngứa làm y nhin không được kêu rên: “A... Ừm a...”

Khoái cảm trong nháy mắt ập đến khiến chút e dè còn sót lại trong y nhanh chóng dập tắt, đong đưa thất lưng, “Ha...a ừm...”

Làm thế nào cũng vẫn thấy không đủ, trong lòng càng muốn nhiều hơn thế, nhưng khoái cảm chạy dọc sống lưng đến quá mãnh liệt làm cho y thích đến mềm nhũn cả người... Huyệt khẩu nhỏ chặt như thế không ngờ lại có thể nuốt vào dương vật cương lớn tím đỏ, mỗi khi rút ra ngoài đều mang theo chút mị thịt đỏ tươi, từ nhụy hoa xinh đẹp hơi tràn ra chút dịch lỏng trong suốt, chảy xuống bên đùi, dưới ánh trăng lấp lánh trông vô cùng dâm dăng.

Ngũ Độc nhìn Đường Môn với ánh mắt cầu xin lẫn nũng nịu, giọng nói khàn khàn ngượng ngùng: “A Đường...” Thấy trong mắt đối phương rõ ràng là dục vọng cuồng dã, bàn tay định giải huyệt bồng dừng lại hơi do dự.

Sự chần chừ lần này khiến y hối hận vạn phần.

Ngón tay Đường Môn khẽ động đây, rồi từ từ ngời đây: “.....Thật đúng là to gan a, bướm nhỏ...” Một tay đè xuống bả vai Ngũ Độc, hơi dùng sức.

Sức lực đó như muốn bóp nát bả vai y, “Vất vả như vậy, có phải nên hảo hảo thưởng cho người hay không?”

Ngũ Độc cuối cùng cũng biết được hậu quả của việc tự làm bấy.

“Oa... Ừm... A a a đừng mà, đừng đâm nơi đó... Đủ rồi...!” Động tác mãnh liệt dưới thân làm tiếng khóc run rẩy tan vỡ thành từng mảnh nhỏ. Đường Môn hoàn toàn hoá thân thành ác ma, ôm chặt thất lưng của y từ từ rút ra phân thân, sau đó lại đâm vào thật mạnh, hơn nữa vì trọng lượng cơ thể y đè xuống nên càng tiến vào sâu bên trong, đụng vào điểm nhỏ nhạy cảm hơi nổi lên, hần cọ xát đâm chọc nó không biết mệt mỏi.

Dục vọng nóng bỏng kéo căng động nhỏ mềm dẻo đến không còn nếp uốn, cảm giác sung sướng đến mất hồn như dòng điện chạy qua từng nơi trên cơ thể Ngũ Độc, ngón chân siết chặt, toàn thân không ngừng run rẩy.

Ở tư thế này, đưa tới trước mặt Đường Môn là đầu vú hồng hồng non mềm, hần ngẩng đầu mút vào, bàn tay bên dưới mạnh mẽ vuốt ve hạ thân đã sớm tràn ra chất lỏng trong suốt của Ngũ Độc, ngón cái chà xát lỗ nhỏ mẫn cảm trên đỉnh, tiếp đó khẽ nhấn một cái liền cảm nhận được người kia giật mình run run: “A a oa....! A Đường... Ta, ta biết sai rồi... cho ta... ừm...! Cầu người để ta... A!” Mặt trước mặt sau đồng thời đều bị tấn công khiến Ngũ Độc không ngừng thở dốc, cái cổ mềm mại ngửa ra sau thành một đường cong xinh đẹp mê người.

Rất mỏng manh... Đường Môn liếm cái gáy trơn bóng của y, liếm đến bên vành tai, “Người sai chỗ nào?”

“Ta... ừm... Không nên đi Trung... A a!” Dấu vết đỏ hồng lan khắp làn da Ngũ Độc, mồ hôi ướt át làm cho thân thể dường như phủ một màng sương mù, trước ngực là đầu vú bị chà đạp đến sưng đỏ, run rẩy chờ người đến ngắt nhéo. Từ trong đôi môi hơi sưng tràn ra tiếng rên rỉ khiến người khác khó nhin, trong mắt lấp lánh tia ánh sáng màu tím, ảnh ngược bên trong là chính hần đang say đắm điên cuồng.

(em nó nghĩ Đường gia phạt ẻm là vì ẻm đòi đi Trung Nguyên)

“Xem ra còn không biết...” Đôi mắt Đường Môn giống như chứa cả bầu trời đêm, mái tóc ẩm ướt dán trên làn da, khoé miệng cong lên một nụ cười dịu dàng, nhưng động tác lại không nhẹ nhàng đến như vậy.

“Người muốn đi đâu ta đều sẽ đi cùng người” Dem người đẩy ra sau, tách ra hai chân y mạnh mẽ đâm vào, “Nhưng mà, người không nên trêu chọc ta như vậy”

(ý Đường gia là ảnh phạt không phải vụ đi Trung Nguyên mà là do Độc Độc cứ khiêu khích dụ dỗ ảnh =))

“Ta... A a ừm...” Hậu huyệt bị xô xuyên không chút lưu tình, bên trong mềm mại, chặt chẽ lại nóng ẩm ướt át, mỗi khi muốn rút ra liền bị nhiệt tình mút giữ lấy, mãnh liệt va chạm đến chỗ nhạy cảm sâu nhất, non thịt non mềm liền co rút hút lấy.

“Quá sâu rồi... A Đường... Ừm a...”

Đường Môn thương yêu hôn hôn lên khoé mi đắm nước mắt vì bị kích thích của y, vẫn như trước hung mãnh ra vào liên tục.

Ngón tay Ngũ Độc đâm vào đầu vai Đường Môn thật sâu, mơ màng ngâm khê: “A Đường... a ưm... A Đường, mau... sắp... Ưm, a a!” Ma sát thật mạnh trên lỗ nhỏ ở đỉnh, dòng điện tê dại lan khắp toàn thân Ngũ Độc, y cất cao một tiếng ngọt ngào rồi xuất ra, thân thể phủ kín dấu vết tình dục chưa tiêu tan, bên dưới lại siết chặt, tham lam hút vào cái kia của Đường Môn.

Ngũ Độc thở dốc, bị Đường Môn mãnh liệt chạy nước rút khiến huyết động run rẩy, không lâu sau Đường Môn đem dục vọng nóng bỏng bắn vào sâu trong cơ thể y.

Ngũ Độc mềm nhũn nằm thở dốc, ngực phập phồng không ngừng, mơ màng nghĩ có lẽ lần này làm có hơi quá mức...

Đường Môn nhẹ nhàng hôn lên môi y, bàn tay không đứng đắn sờ soạng Ngũ Độc, ôm lấy eo y rồi bắt đầu một cuộc rong ruổi mới.

Trong không khí tràn ngập tiếng thở dốc hoà vào hương thơm tự nhiên của thảo dược, tiểu viện ẩn trong rừng rậm, tiếng rên rỉ trầm thấp loáng thoáng truyền ra, làm mấy con chim đậu trên cây bay mất.

Đêm còn dài, lúc này chỉ là mới bắt đầu. Phiên ngoại Đánh cuộc hoàn.

Bonus:

Độc ca (đỡ thắt lưng): A Đường người đủ rồi... Ai nói người là Liễu Hạ Huệ???

Pháo ca (cười nhẹ ôm lấy thắt lưng y xoa bóp, bàn tay lại không đứng đắn trượt vào trong quần áo).

Độc ca (giận): Người buông tay... Ưm ưm...

Mao Tiểu Tiệp: () Có bạn nói rằng Pháo ca trong “Muội quang” rất giống Liễu Hạ Huệ, thật ra hẳn là biệt nữ (không tự nhiên) ôn nhu công...

Xôi thịt như này các vị đã vừa lòng chưa? Mẹ kế nhưng cũng sẽ viết ngọt văn đó nha

~Đồng chí vui vẻ, ăn thịt vui vẻ

~~*****

Cuối cùng cũng hoàn hihihihih

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-nhan-muoi-quang>